

DIALOG

Kresťanský diskusný mesačník

XI. ročník ● 6-7/2018

Seniori pod Chopkom

O B S A H

Fórum 4
KRITIKA V CIRKVI
P. Bomba

Rozhovor 7
BOH MA NAUČIL...
M. Drdoš/E. Mihočová

Téma 12
SENIORI POD CHOPKOM

Zdravý zbor 19
BIBLICKÉ OBRÁTENIE
Ján Henžel

Úvaha 20
LÁSKYPLNÉ VZŤAHY
Július Stupka

Misia 22
G. Leeder, R. Lacho,
P. Kuruc

Úvahy z trolejbusu 28
ZABUDNŮŤ
Tomáš Komrška

Na margo dní 30
MEDIOKRACIA
A SLUŠNÁ VÝCHOVA
Miroslav Kocúr

RELAX 31

Časopis Dialóg vychádza s podporou Cirkvi bratskej,
ale obsah jednotlivých príspevkov nevyhnutne nevyjadruje
duchovné presvedčenia Cirkvi bratskej.

Pri zborových objednávkach je odporúčaná predajná cena do 2,20 €,
(podľa zborových dotácií)

Individuálne objednávky: cena + poštovné
PRIVÍTAME VAŠU POMOC, KTORÚ MÔŽETE POSLAŤ NA ÚČET:
IBAN: SK761100000002621041859, BIC: TATRSKBX, VS: 2018

Redakčná rada: Štefan Markuš (predseda), Tibor Máhrik, Bohuslav Piatko, Rastislav Števko,
Šéfredaktor: Bohuslav Piatko, bpiatko@swanmail.sk, **Jazyková úprava:** Dagmar Valková

Dizajn a grafické spracovanie: Martin Piatko

Sídlo vydavateľa: Živnostenská 2, 811 06 Bratislava, IČO: 35 757 43

Adresa redakcie: Sadová 28, 900 51 Zohor, č. tel.: 0903 474 142,
e-mail: svatava@swanmail.sk, web: www.dialog.cb.sk

Vydavateľ: Media Svatava, spol. s r.o. **Vyšlo:** 3. 8. 2018 **Tlač:** Express tlač

Prvá strana obálky: Lubo Vesel: Z pobytu seniorov

EV: 2670/08 **ISSN:** 1337-6985

PROGLAS (úryvky)

Evanjeliu som Predslovom
 ako nám dávno sľubovali proroci,
 prichádza Kristus zhromažďovať národy,
 pretože svieti svetlom svetlu celému...
 ...Všetci, čo chcete svoje duše krásnymi
 uzrieť a všetci po radosti túžiaci,
 túžiaci temno hriechu navždy zapuďiť...
 ...počujte, čo vám vlastný rozum hovorí,
 počujte všetci, celý národ sloviensky,
 počujte slovo od Boha vám zoslané...
 ...Slovo, čo um aj srdce vaše posilní,
 Slovo, čo Boha poznávať vás pripraví...
 ...Keď telo nemá patričného pokrmu:
 Práve tak isto každá duša upadá
 v žití, keď žije bez Božieho života...

KONŠTANTÍN (CYRIL) FILOZOF:
 Proglas, po roku 863

Vierozvestcovia Konštantín (Cyril) a Metod ne-
 priniesli na naše územie kresťanskú vieru. Tú
 už po desaťročia šíрили franskí kňazi a mnísi po
 latinsky.

Slovami Proglasu (úryvok v preklade
 V. Turčányho) oznámili solúnski bratia prí-
 chod do staroslovienčiny preložených
 evanjelií Písma svätého. Proglas je prvé lite-
 rárne dielo napísané v slovanskom jazyku
 približne pred 1 155-mi rokmi.

Nie so zámerom šírenia kresťanstva, ale
 z mocenských pohnútok (oslabenie fran-
 ského vplyvu na území Veľkej Moravy)
 pozval knieža Rastislav solúnskych bra-
 tov do svojej ríše. Aj napriek tomu sa naši
 predkovia stali jedným z mála vtedajších
 európskych národov, ku ktorým sa dostá-
 valo Písmo sväté v jazyku, ktorému rozume-
 li. A staroslovienčina sa stala popri latinčine,
 gréčtine a hebrejčine štvrtým liturgickým ja-
 zykom na svete.

Dnes je Biblia preložená do viac ako 900 ja-
 zykov a mnohí ju nosíme v mobiloch. Už si ani
 nevedomujeme, čo za poklad nám Pán Boh dal.
 Vari iba pracovníci misijno-prekladateľskej orga-
 nizácia Wycliffe by vedeli povedať, čo pre šírenie
 a pochopenie Písma svätého znamená mať ho v jazy-
 ku, ktorému človek rozumie. Napriek tomu jazyk nie
 je cesta k pochopeniu Písma, jazyk je len asfalt na ceste
 k chápaniu a prijímaniu odkazu Božieho slova. Jazyk je len
 „slovo, čo Boha poznávať nás pripraví“. Čítam Bibliu vo svojom
 rodnom jazyku. A niekedy sa mi zdá, že pochopiť Písmo je ľahšie,
 ako porozumieť cirkvi. (*Bohuslav Piatko*)

ODPOVEĎ NA AD: BIBLICKÁ TEOLÓGIA (Dialóg, 4/2018)

Ján Komrška sa v 5. čísle Dialógu pýta podnetné otázky k dovedajšej sérii článkov o Znakoch zdravého zboru. Rád by som na ne aspoň veľmi stručne odpovedal:

1. Graf nebol priložený omylom a bude v každom z preberaných znakov s tým, že práve preberaný znak je v grafe zvýraznený. Chcem tým ilustrovať, že v danom článku síce preberáme iba jeden z tých znakov, ale pre zdravý zbor sú dôležité všetky.
2. V grafe mi nešlo v prvom rade o hierarchiu podstatných znakov. Všetky tri však navzájom veľmi úzko súvisia, lebo žiadne iné evanjelium, ako biblické nemáme a dozvedáme sa ho iba výkladom Biblie. Pritom je veľmi dôležité zdôrazniť, že pod výkladovým kázaním nemyslím metodiku kázania. Všetko, čo robíme, robíme nejakým postupom (metódou), a to sa týka aj kázania. Jednoduchá ale výstižná definícia výkladového kázania hovorí, že je to také kázanie, ktorého hlavná myšlienka je rovnaká ako hlavná

myšlienka kázaného textu. Áno, takéto kázanie je pre zdravie zboru nenahraditeľné. To som odôvodňoval v prvom znaku celého seriálu.

3. Ak by pri výkladovom kázaní išlo iba o metódu jej prípravy, tak by to bolo opodstatnené spochybnenie. V predchádzajúcej odpovedi a najmä v popise prvého znaku som však vysvetľoval, že ide o niečo oveľa podstatnejšie.
4. Samozrejme, výkladové kázanie musí mať svoj pôvod v Písme. Inak už zo svojej podstaty nemôže byť výkladovým. Čo by vykladalo, ak nie Písmo? Kázne Petra, Štefana, či Pavla v Skutkoch sú skvelými príkladmi výkladového kázania. Výklad verš po verši môže, ale aj nemusí byť výkladovým kázaním. Ako vo všeobecnosti platí, že niekedy kvôli stromom nevidíme les, tak sa aj pri výklade môže stať, že kvôli jednotlivým slovám (stromy), prehliadneme zvesť (les). Iste, musíme pozorne čítať jednotlivé slová, ale to robíme iba nato, aby sme porozumeli zvesť, ktorú nám komunikujú. ■

Ján Henžel

KRITIKA V ŽIVOTE KREŠŤANA A CIRKVI

PAVOL BOMBA (Kazateľ Cirkvi bratskej v Kalinove)

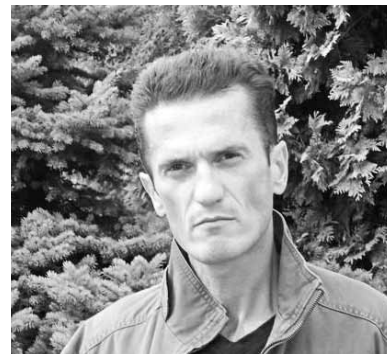
Slová „kritika“, „kritický“ sú pomerne frekventované. Najčastejšie sa používajú v zľudovenom význame, že niekto je voči niekomu alebo niečomu kritický, pod čím sa rozumie, že mu vytýka nedostatky alebo s niečím nesúhlasí. Kritika je spájaná s čímisi nepríjemným, vyrušujúcim, nežiaducim.

Podľa slovníka cudzích slov je kritika znalostné posúdenie objektu záujmu a môže sa dotýkať jeho negatívnych aj pozitívnych stránok. Ide o vyššiu úroveň prístupu, ktorý predpokladá erudíciu, to znamená isté vzdelanie alebo zbehosť v tom, čo je posudzované. Okrem toho, označenie „kritický“ sa používa aj vo významoch hraničný, citlivý, ťažký, osudný, nebezpečný, rozhodujúci. Popri uvedených významoch pojmu kritika je ešte jeden, bežne najmenej registrovaný význam, a to vnútorný: kritika ako podstatná, nenahraditeľná súčasť a druh myšlienkovopoznávacej činnosti.

Prečo sa bojíme kritiky a kritického myslenia?

Rozumové funkcie sú pre myslenie a správanie viery zásadne dôležité, z čoho vyplýva aj dôležitosť toho, ako veriaci chápu kritiku a aké miesto jej dávajú vo svojom živote. Výrazne sú tým určované ich duchovné postoje, správanie, názory, rozhodovania, reakcie, konanie, neraz s vážnymi dôsledkami.

V cirkvi sa na kritiku hľadí nevyvážene, vo všeobecnosti vyvoláva negatívne asociácie, väčšinou predstavu dráždivej nespokojnosti, útočiaceho nesúhlasu až snahy ublížiť. Toto vnímanie čiastočne umocňujú tzv. „chronickí“ kritici s mániou záporného hodnotenia čohokoľvek. Dotyční však nie sú

na príčine, že mnohým kresťanom chýba vedomie o kritike ako charakteristicky zdravej mentálnej aktivite.

Pritom kritické myslenie je základnou črtou rozumovej vyspelosti človeka. Nejde v ňom o to, že všetko sa ostro spochybňuje alebo že sa za každú cenu striktné pozorujú a popisujú javy. Ide o samotnú hodnotu (pre duchovný život kľúčovej) schopnosti odhaľovať, predpokladať, hodnotiť, pátrať, skúmať, pýtať sa, zdôvodňovať, dôsledne a aktívne myslieť a tiež o snahu učiť sa myslieť.

Každý máme tú svoju oblasť, kde sme v roz-mýšľaní zdatnejší a tú, v ktorej sme slabší. Je však zvláštne, že v oblasti duchovného života prevláda

neprirodzený sklon brániť sa kritickému mysleniu, alebo ho obmedzovať len na „bezpečné“ procesy a vzory. Ak sa dnes vo všeobecnosti kritické myslenie nenosí, tak v oblasti viery to platí osobitne. Akoby nejaký Damoklov meč rajskej túžby po poznaní spôsoboval u veriacich obavu, že ak budú o obsahoch viery viac kriticky uvažovať, prídu na niečo, čo naruší ich myšlienkový svet a vnesie doň rozpor. Že im odkryje niečo, čo im sťaží pohľad na veci, skomplikuje videnie a riešenie problémov, zneistí ich doterajší systém poznávania, dokonca naštrbí ich vieru.

Kritika v teológii a prístupe k Biblii

Mimoriadne významné, žiaľ, trvalo a hazardne podceňované, je kritické myslenie v teológii a v prístupe k Biblii. Dnes už asi len blázon poprie nutnosť poctivého skúmania historických, jazykových, kultúrnych, literárnych a ďalších daností biblického textu pre jeho lepšie porozumenie. O to viac zaráža, keď tieto faktory nepripúšťajú, alebo len čiastočne pripúšťajú duchovní a teológovia. O to nepochopiteľnejší je strach z kladenia ťažších interpretačných otázok, z pokusov odpovedať na ne, či z pádne aktualizovanej zvesti bez fráz. Strach, že sa tým spochybní autorita Biblie a jej božský pôvod. O to trápnejšie pôsobia klamnú výklady a tvrdenia, zabetónované tradíciou. O to bizarnejším je predpoklad, že kritická teológia škodí cirkvi. Najvypuklejšími znakmi nekritického myslenia sú: pevné tvrdenia (ktoré sú spravidla domnienkami), presadzovanie jedného uhla pohľadu, presvedčenie o chránení alebo vlastnení absolútnej pravdy.

Deficit kritického myslenia v prístupe k Biblii a v teológii je závažný. A zúfalý. Nečudo, že si hľadá ospravedlnenie a náhradu. Azda nikdy predtým nebolo toľko popularizačných programov, podujatí a literatúry k „hlbkovému“ štúdiu Biblie, toľko buditeľských výziev k poznávaniu Božích právd, ako v súčasnosti. Táto pokroková nálada však slúži väčšinou na vyrovnávanie sa s nedostatkom kritického myslenia a zrkadlí, že daný nedostatok nemožno nahradiť – ani akademickým vzdelaním, ani všeobecnou bystrosťou, ani laickou teológiou, ku ktorej sa niektorí konzervatívni teológovia uchýľujú.

Príznačným obrazom tejto neblahej situácie sú zaryté formy biblicko-teologickej práce, propagácia nemennosti výkladu biblických textov, odmietanie potreby ich časového aktualizovania, zastieranie ducha Písma na úkor zdôrazňovania jeho litery. Žonglovanie „jedinou“ autoritou sa ukazuje ako najúčinnější a najpresvedčivejší spôsob boja proti kritickému mysleniu, no zároveň ako vhodný prostriedok podsúvania „jedinej“ ľudskej pozície a názoru. Tento trend, priliehavo nazvaný *moderným fundamentalizmom*, zažíva vrcholný rozmach. Pre rafinované spôsoby, akými si razí cestu, ho málokto v cirkvi registruje, vníma jeho nebez-

pečnosť a upozorňuje naň. Následky, ktoré zanecháva na cirkvi, učení, individuálnych postojoch, na práci, na našich potomkoch, sa možno objavia až neskôr, ale budú o to tragickejšie.

Perspektívy diskusie

Spoločná diskusia na citlivé témy bude v takomto ovzduší vždy konfliktná. Nie kvôli neprijateľnosti toho druhého, ale kvôli nespojiteľnosti rozdielnych typov myslenia, nesúdržnosti postojov, lavírovaniu v argumentácii.

Uvážme nasledovné: Ako je možné na jednej strane priznávať, že cirkev v minulosti veľa biblických textov zle interpretovala a zároveň rozširovať „zaručené“ správne, nekritické interpretácie iných textov v súčasnosti? Textov aj celých koncepcií. Napríklad androcentrismus v postavení a úlohách mužov a žien v kresťanstve, alebo hrubo schematické vysvetľovanie vzťahu Starého a Nového zákona, či zakrivenia v učení o cirkvi, Svätom Duchu, spasení, v pohľadoch na manželstvo, sex, etické problémy a ďalšie. Zvláštne je, že vedecká exegéza sa síce oficiálne rešpektuje, no niektoré biblické texty jej reálne nepodliehajú, ale ich tradičné výklady sa prijímajú ako axiomatické, to znamená bez dôkazu pravdivé a autonómne isté. Napríklad texty, týkajúce sa pôvodu zla. Opustiť ich tradičný výkladový rámec, t. j. „surové“ interpretácie, je v cirkvi takmer nepripustné, čo má odraz v tom, že stáročia a s katastrofálnymi dôsledkami sa za pôvodcu zla považuje mimo ľudský aktér, nie človek.

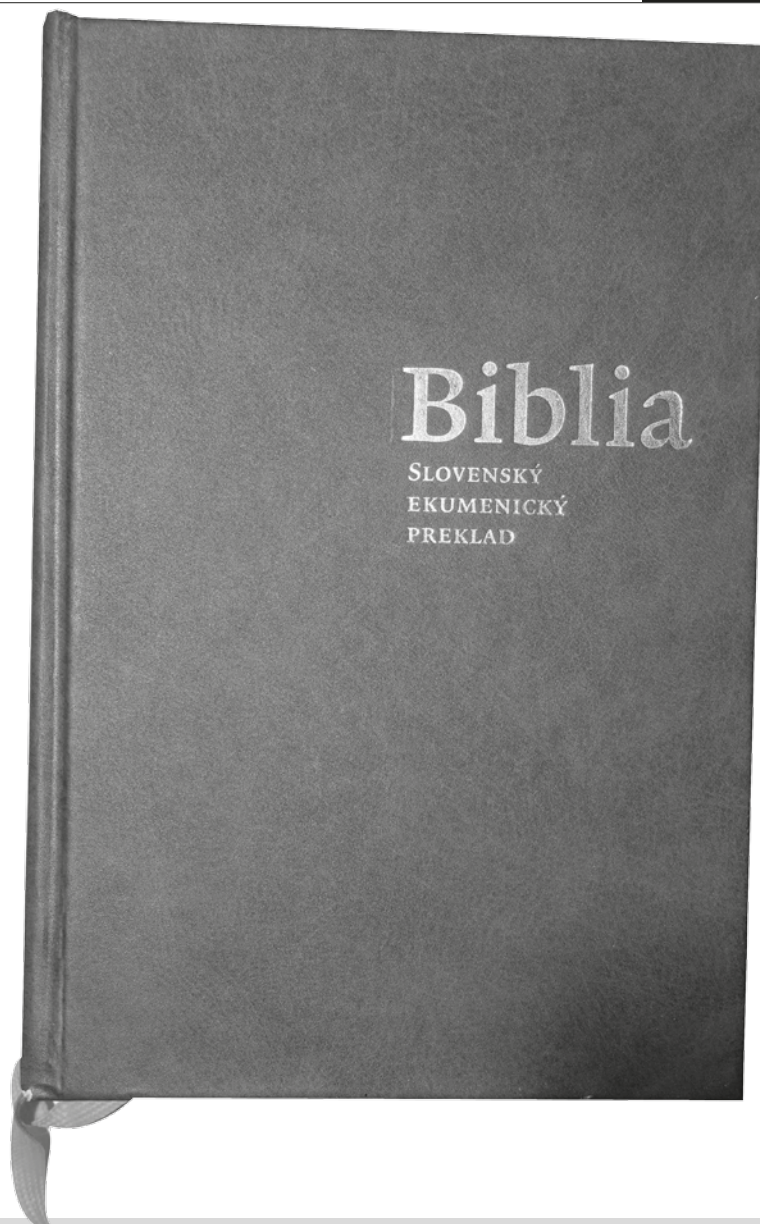
Druhá problematická skutočnosť pramení z extra ceneného prístupu protestantov v porovnaní s katolíkmi: že za jediný zdroj Božieho zjavenia v kontraste k tradícii pokladajú Písmo. Tento prístup má však aj svoje negatívum. Navodzuje ilúziu možnosti „čistého“, „destilovaného“ porozumenia a vysvetlenia Božieho slova a možnosti biblicky „vyľuhovaného“ života. Skúmanie Biblie a ľudských postojov, či sú „biblické“ alebo „nebiblické“, totiž nikdy neprebíha bez pôsobenia cirkvou zachovávaných podaní a zvyklostí. Ich vplyv je neraz o to väčší, o čo čistejšiu interpretáciu textu a biblickejšie normovanie života nám ide. V danom ohľade teda pohyb protestantov obsahuje unikátny paradox: v manifestačnom riadení sa „iba Písmom“ sa riadia tradíciou častejšie ako sú ochotní pripustiť. V diskusii sa tieto skutočnosti premietajú implicitne (bez formálneho vystavenia) a rozhodujúco ju podmieňujú.

Záver

Z doteraz uvedeného by sa mohlo vyvodit, že konflikt medzi kritickými mysliacimi a ostatnými v cirkvi pominie vtedy, ak ostatní uznajú potrebu myslieť viac kriticky a začnú sa to učiť. Hoci takýto vývoj nie je vylúčený a znamenal by najpozitívnejší prínos, je to skratový záver, ktorý by navyše oprávňoval porovnanie sa jedných nad druhými. Ak akýkoľvek

môj prejav tak pôsobil, sypem si popol na hlavu. Jediným východiskom je preto uvedomiť si, že napriek možnému úsiliu o rozvoj v naznačenom smere, konflikt univerzálne zostáva a vytvára napätie, ktoré by malo upozorňovať na trvalú koexistenciu obidvoch strán a na potrebu ich fungovania vo vzájomnej láske a znášanlivosti.

Jednako len, v odpore voči kritike v duchovnom živote vidím skôr pýchu ako vernosť pravde a Písmu. Pokiaľ sa dotýčny pri stretnutí s aktami viery tvrdohlavo bráni prekonávaniu myšlienkových stereotypov, ak sa bojí vystúpiť zo zóny „vždy viem, na čom som“, ak odmieta rozhodujúce otázky a s nimi aj spochybnenie, nielen obhájenie vlastných postojov, ak si okázalo pestuje jednoliatosť a plochosť duchovného myslenia, potom je ťažké uveriť, že jeho ciele sú ušlachtilé a životné i osobnostné nastavenie zrelé. ■

PROČ NEMOHU ZAČÍT HNED? ŽIVÉ SLOVO

Jistý věřící lékař byl zavolán k nemocnému staršímu muži, jenž trpěl zánětem průdušek. Po jeho prohlídce slíbil, že mu dá lék, jakmile ho opět zavolá. Než odešel, pacient se ho zeptal: „Kdy ten lék dostanu?“ „Podívejte se,“ povídá lékař, ve skutečnosti nejste tak nemocen. Předpokládám, že stačí, když začnete lék užívat, dejme tomu, za měsíc.“ „Proč až za měsíc, to už mohu být mrtev!“ „To je pravda, přesto si myslím, že někteří moji pacienti jsou na tom hůř než vy. Snad bude lépe začít s užíváním tak za týden.“ „Ale doktore,“ zvolal pacient znovu, „copak víme, co se během tohoto týdne stane?“ „No dobrá,“ řekl znovu lékař, „tak jej budete mít doma a budete-li se cítit hůř, pak začnete s užíváním.“ Zmaten na nejvyšší míru, zeptal se nemocný naposled: „Ale proč nemohu začít ihned? Vždyť do zítřka se může stát ledacos! A já nechci,

aby se můj stav zhoršil!“ A tu mu lékař přívětivě povídá: „Milý pane, užijte lék ode dneška. Chtěl jsem vám jenom dokázat, jak nedobře děláte, když odmítáte lék, který pro vaši nemocnou duši připravil ten Velký Lékař – Pán Ježíš. Jen si vzpomeňte, jak dlouho již odmítáte Jeho lék. Roky se odvracíte od Pána Ježíše se svým: „Příští rok, příští týden, na smrtelné posteli – pak budu hledat Pána!“ Mluvíte o všech možných dobách, jen ne o přítomné, ačkoliv jen přítomností si můžete být jist. Boží nabídka spasení je pro dnešek. Bible říká: *Hleďte Pána, dokud může být nalezen, volejte k Němu, pokud je blízko* (Iz 55, 6)/.

Nyní je vhodná doba, nyní je den spasení! Do zítřka, do příštího týdne nebo měsíce se může stát cokoliv. Obrát se IHNED ke Kristu!

(Živá slova 1/ 1971, vybral Peter Kailing)

MARTIN DRDOŠ V areáli evanjelického cirkevného zboru v Leviciach, situovanom v centre mesta, otvoril pred deviatimi rokmi kníhkupectvo KRUH, kde ponúka najmä kresťanskú literatúru. Vyštudovaný kníhviazač začína ako dobrovoľník a neskôr ako šofér v Slovenskom červenom kríži. Dnes je okresným a krajským predsedom Slovenského zväzu telesne postihnutých so sídlom v Leviciach. Vďaka pohybovému hendikepu, ktorý je následkom detskej mozgovej obrny, dokáže efektívnejšie hľadať spôsoby, ako uľahčiť život ľuďom s telesným postihnutím.

Zhovárala sa s ním EMÍLIA MIHOČOVÁ, Foto: MATEJ ČURLÍK

BOH MA NAUČIL TEŠIŤ SA Z MALIČKOSTÍ

Otvoriť kníhkupectvo asi nie je jednoduché. Spomínate si ešte, ako ste začínali?

Na začiatky sa nedá zabudnúť. Veľa očakávaní a radosti z niečoho nového na Pánovej vinici formou ponúkania Jeho kníh. Aj keď na začiatku som nemal takú bohatú ponuku literatúry. Vtedy som knihy na policiach roztahoval, nech nie sú prázdne. Dnes musím police pridávať.

Nepredurčujú priestory kníhkupectva v evanjelických priestoroch vašich zákazníkov? Nájdu si do predajne KRUH cestu aj zákazníci iného vierovyznania? Určite, keďže Levice sú nábožensky pestré (pôsobí tu viac ako desať náboženských spoločností), nájdu si ku mne cestu všetci. Ťažko rozlíšiť, z ktorého spoločenstva najviac. Z okolitých obcí sú to najmä evanjelici.

Neponúkate len knihy, hudobné nosiče, ale aj rôzne darčkové predmety, mnohé z nich sú „handmade“ (ručne robené) – akým spôsobom hľadáte dodávateľov?

Dodávatelia pribúdajú postupne. Na začiatku ich bolo okolo desať, no dnes ich je už cez sto. Samozrejme, nie od každého mám rovnaké množstvo druhov tovaru. Od niekoho mám len jeden titul alebo pár vecí. Niektorí

ma oslovili osobne, ďalších zasa ja. Popríklad na odporúčenie zákazníkov.

Vaše kníhkupectvo funguje už deväť rokov – ako s odstupom času hodnotíte podnikateľské prostredie u nás?

Podnikateľské prostredie je národné. Zákony sa menia skôr v neprospech ako na pomoc pre malých podnikateľov.

Máte aj svoj internetový obchod, kde je aspoň časť ponuky – neohrozil internetový predaj existenciu vašu kamennú predajňu?

Nie, neohrozuje ju, skôr jej pomáha. Kamenný obchod má dosah len na zákazníkov v meste a okolí. Vďaka e-shopu mám dosah na celé Slovensko a aj mimo neho. Už som Bibliu posielal aj do Anglicka.

Dá sa dnes predajom kníh užiť?

Na túto prácu sa nedá pozeráť len cez peniaze (to už by som asi dávno skončil – smiech). Povzbudia ma skôr príbehy, ktoré menia ľudí po prečítaní knihy, ktorú dostali alebo si ju kúpili. Pán Boh pracuje na ľuďoch aj cez moju predajňu, a to je v tejto práci to najdôležitejšie.

Pre malé kníhkupectvá sú často likvidačné veľké ob-

chodné reťazce v nákupných centrách. Ako sú na tom predajcovia kníh v Leviciach?

Určite sú likvidačné, pretože veľké predajne v reťazcoch už ponúkajú všetky knihy. Pár rokov dozadu ponúkali len zopár kresťanských titulov, skôr to bola doména špecializovaných predajní. Dnes už predávajú všetko, na čom sa dá zarobiť.

Niektoré kníhkupectvá sú fúziou predajne a knižného vydavateľstva (napr. Artfórum, Martinus...), nerozmýšľali ste aj nad vlastným vydavateľstvom?

Zatiaľ nad vlastným vydavateľstvom nerozmýšľam, no čo prinesie budúcnosť, neviem.

Nepomohlo by vašej predaj-

ni, ak by ste neponúkali výlučne kresťanskú literatúru, ale aj iné knihy, ktoré sú hodnotné, aj keď nie prvoplánovo kresťanské?

Mám v ponuke aj také knihy. Skôr sú zamerané na požiadavky zákazníkov (napr. mám zákazníčku, ktorá sa zameriava na židovskú tematiku). Pokiaľ to nepresahuje rámec môjho presvedčenia, tak rád na požiadanie objedná aj iné tituly.

Vašou pôvodnou profesiou je kníhviazačstvo. Nevenujete sa mu už ani okrajovo? Dávajú si ľudia dnes knihy opravovať?

Ľudia si ešte dávajú opravovať knihy. No ja som sa po škole kníhviazačstvu nikdy nevenoval. Je to zaujímavá práca, no materiálne a finančne náročná na strojové

vybavenie. Poznám v meste kníhviazačstvá, ale i ony majú k tejto práci pridružené aj niečo iné.

Máte svoj podnikateľský plán a predstavu, kde by ste sa chceli vidieť, povedzme, o desať rokov?

Na začiatku som si nevedel predstaviť ani prvých desať rokov a o rok oslávim prvú dekádu. Rád by som aj naďalej ponúkal kvalitné knihy a tovar, ktorý ľudí povzbudí vo viere.

Čo v prípade, ak si objednáte titul, ktorý sa stane „ležiacom“ a viaže vám financie? Je možné ho vydavateľovi vrátiť?

Pokiaľ mám knihu v komisionálnom predaji, to znamená požičanú od dodávateľa, tak áno.

Ale ak som ju kúpil na faktúru a zaplatil, tak je to môj majetok a moja strata, ktorá čaká na zákazníka. Niekedy nepomáha ani zľava pod nákupnú cenu. Žiaľ. No mal som aj knihu, čo čakala pár rokov nepovšimnutá. Potom prišiel niekto, kto ju dlho hľadal a veľmi sa potešil, že ju mám. Božie cesty sú v tomto niekedy zaujímavé.

Knihy si u vás kupuje viac žien ako mužov. Čo z toho podľa vás vyplýva a po akom žánri najčastejšie siahajú? Aj v kostoloch máme viac žien. Takže je prirodzené, že číta viac žien. Najviac asi idú romány a potom životopisné knihy.

Máte čas nadviazať so zákazníkmi aj bližšie vzťahy alebo

po nákupe rýchlo z predajne odchádzajú?

Záleží to aj na povahe zákazníka. Niekto len zoberie tovar a odíde, niekto sa rád aj porozpráva. Pokiaľ je to stály zákazník, vytvárajú sa pekné priateľské vzťahy. Potom už posedí aj pri káve.

Čo by ste poradili tým, ktorí uvažujú nad otvorením kníhkupectva pri cirkevnom zbere v iných mestách?

V takom prípade je dôležité mať podporu v rodine alebo od zboru. Ja som ju našiel v rodine a doteraz mi pomáhajú. Lebo na začiatku je to ťažké. Najmä kým sa ľudia naučia k vám chodiť. No a druhá vec, nemať veľké oči. Je to záslužná robota, ale náročná. Vieme, aké je ťažké ľudí motivovať v zbere, predovšetkým v duchovnom raste. Tu je to rovnaké. Len pár ľudí z cirkevného zboru buduje svoju vieru aj cez knihy. Väčšina je len pasívna.

Predávate knihy, takže predpokladám, že ich aj čítate. Po akom titule ste siahli naposledy?

Minulý týždeň som dočítal životopis Kataríny von Bora. Prednedávnom sme mali v zbere zaujímavú prednášku o sestrách Royových. Niektoré knihy od nich som už čítal, no teraz som sa rozhodol prečítať kompletnú sadu Výber zo spisov, pekne od začiatku.

Váš stánok s literatúrou nechýba na žiadnom väčšom podujatí v cirkvi – nie je to pre vás fyzicky náročné vzhľadom na váš zdravotný hendikep?

Fyzicky náročné je balenie na akciu, rozkladanie a balenie po akcii, a potom zas vykladanie v predajni. No beriem to ako službu. Zároveň na akciách spoznávam nových ľudí. Spätne odozvy od zákazníkov ma opäť nabijajú energiou. Takže s Božou pomocou a požehnaním sa to dá zvládnuť. Najťažšie je rozhodovanie, o čo bude záujem, čo

zobrať a čo nechať doma. Lebo celú predajňu zobrať neviem.

Váš stánok si nevieme predstaviť bez vašej mamy, ktorá vám pomáha. Ako sa vám spolupracuje a čo pre vás táto žena znamená?

Mamina je pre mňa veľkou oporou a pomocou nielen pri knihách na akciách, ale aj v osobnom živote. Stále stála pri mne a podporovala ma vo všetkom. Bez pomoci rodičov by som určite nedosiahol všetky pokroky a životnú samostatnosť. Za to, čo mám a kde som dnes, vďačím Bohu a tomu, akých mi dal rodičov.

Pomáha vám, že ste KRUH kvôli svojmu zdravotnému pohybovému hendikepu zriadili ako chránené pracovisko? Máte trvalejšiu podporu alebo išlo len o počiatočnú pomoc?

Tento fakt mi pomohol na začiatku, ale drží ma nad vodou až doteraz. Vďaka financovaniu cez Európsky sociálny fond a cez to, čo si predajňa zarobí sama, sa to dá zvládnuť.

Ako sa dnes žije na Slovensku ľuďom so zdravotným postihnutím?

Ťažko sa na to odpovedá všeobecne. Všetko závisí aj od prostredia a rodinného zázemia. Podľa mňa je podmienok a možností dosť, len systém je zle nastavený. Zdravotný stav je vo väčšine prípadov nemenný. Skôr sa dajú zmierniť následky, aby dotyčný človek dokázal čo najviac v rámci svojich možností. Tu nastáva potom problém. Rodič sa teší z pokroku dieťaťa, no systém ho v tabuľkách ohodnotí nižšie a podporu dostáva menšiu, ako keby bol už takmer zdravý. Takže radšej nič nedokázať, lebo potom rodina s dieťaťom, ktoré potrebuje maximálnu starostlivosť, nevyžije. To je zle. Prečo by sa mala rodina báť svoje dieťa posúvať k čo najväčšej samostatnosti?

Ste funkcionárom Slovenského zväzu telesne postihnutých, akým spôsobom sa angažujete v pomoci pre zdravotne znevýhodnenú mládež?

V rámci okresu združujeme 1 100 členov v 11 základných organizáciách v meste a na dedinách. V kraji je to až 2 300 členov. Snažíme sa okrem poradenstva pripravovať rôzne kultúrne, spoločenské a športové podujatia. Všetky sú prispôbené postihnutiu našich členov. No často máme pri zájazdoch a výletoch problémy s bezbariérovosťou po celom Slovensku. Najmä pri ubytovaní. Pokiaľ ide o naše mesto, Levice, pri Mestskom úrade pôsobí bezbariérová komisia a postupne sa snažíme jednotlivé prekážky odstraňovať. V komisii majú zastúpenie nielen telesne postihnutí, ale aj zrakovo, sluchovo a ďalší, ktorí vedia v tejto veci pomôcť. Túto prácu mám rád, aj keď je pre všetkých funkcionárov dobrovoľná a bezplatná. Odmenou pre nás je radosť členov z pekných akcií.

Na svojom profile na sociálnej sieti máte dve fotky s koňom – súčasťou aj z detstva. Máte k zvieratám špeciálne blízky vzťah?

Extra blízky nie. Zvieratá mám rád, ale nie sú viac ako ľudia. Pokiaľ ide o kone, na tie som začal chodiť asi pred rokom. Aj to vďaka zväzu invalidov. V rámci organizácie pred deti a mládež sa snažíme finančne podporovať šport (hipoterapia, plávanie, posilňovňa, osobitné cvičenia s trénerom, kanisterapia...) pri telesne postihnutých deťoch. Po úraze, keď sa mi zlomila chrbtica, som mimo rehabilitácie začal po čase so sebou niečo robiť. Najprv som začal plávať, no a potom som pridal hipoterapie. Pri zmene profilovej fotky som si spomenul na fotku z detstva. To som bol v zábavnom parku v Budapešti. No a tak som spojil minulosť so súčasnosťou.

Ste aj dobrovoľníkom Slovenského červeného kríža. Čo vás motivovalo zapojiť sa práve do tejto aktivity?

V SČK som začínal ako dobrovoľník. Nemal som prácu a chcel som sa cítiť užitočný. Tu mi tú šancu dali. Potom mi pani riaditeľka Oľga Szalmová dala možnosť zamestnať sa na plný pracovný úväzok. Mal som na starosti rozvoz obedov. Len som šoféroval svoje auto prerobené na ručné ovládanie a kolegyňa roznášala obedy. Po rozvoze som mal na starosti prácu s miestnymi spolkami, získaval som darcov krvi, organizoval školenia prvej pomoci a iné, čo bolo potrebné. Bola to pestrá práca, ktorá si vyžadovala čas aj po pracovnej dobe. Takže som bol zamestnanec aj dobrovoľník. Spoznal som tam veľa skvelých ľudí a mal super kolegov. S niektorými sme v kontakte aj dnes, a to tam už deväť rokov nepracujem. Bola to prvá práca, kde ma rešpektovali takého, aký som, aj napriek môjmu hendikepu. Skôr sa stávalo, že sa mi pani riaditeľka ospravedlňovala, keď chcela odo mňa niečo, čo bolo pre mňa nemožné, a to len preto, že zabúdala na moje postihnutie. Takže pre mňa to bola skôr pocta.

Okrem iného ste aktívny aj v rámci cirkevného zboru v Leviciach. Prečo máte svoj cirkevný zbor rád?

Vďaka cirkevnému zboru a mládeži som začal duchovne rásť. Do kostola som chodil skôr z tradície. Po konfirmácii som v tom pokračoval, ale nič viac. Raz nás pozval vedúci mládeže na ich stretnutie. Tak som tam začal aj so sestrou Evkou chodiť. Na životoch mládežníkov som pozoroval iný pohľad na vieru. Už to nebolo len o chodení do kostola a modlení sa doma. Bol to osobný vzťah s Bohom (aj keď jedno druhé nevyučuje). Takto ma začal Boh meniť a teraz je zbor prirodzenou súčasťou môjho života a duchovnou rodinou. Tak ako v rodine nie je všetko na jednom členovi,

nemôže ani zbor riadiť len pán farár. Musí to byť bunka viacerých pomocníkov a spolupracovníkov. S bratom farárom Martinom Rieckym sme štatutári, no to je len o nesení väčšej zodpovednosti. Bez pomoci presbyterstva a všetkých ľudí, čo sú ochotní pomáhať, to nejde. Preto každej ochotnej sestre a bratovi za ich pomoc ďakujem. No práce je stále dosť. Ak má niekto potrebu pomôcť, stačí prísť za mnou alebo bratom farárom, a určite pre neho nájdeme vhodnú službu. Dôležitá je chuť pracovať a láska k Pánu Bohu, lebo to nie je o nás, ale o službe Bohu.

Ak zhodnotíte uplynulé obdobie, čo vás v cirkevnom zbere teší?

Radost mám z nárastu počtu detí na vyučovaní náboženstva na školách, z príchodu nových členov do zboru a z nárastu návštevnosti na službách Božích. zo svedectiev ľudí o zážitkoch s Pánom Bohom, z akcií, ktoré spolu pripravujeme. Povzbudia ľudí, ktorí na ne prídu, vytvárajú sa nové priateľstvá. Mám radosť z dobrej ekumenickej spolupráce, z vypočutých modlitieb. Jednoduché z bežného zborového života. Samozrejme, sú aj veci, čo zarmútia, ale na tie netreba myslieť. Tie nech slúžia na povzbudenie.

Kdekoľvek ste, nechýba vám úsmev a radosť, ktorú často nemajú úplne zdraví ľudia. Čo je prameňom tohto optimizmu, ktorý je taký nákazlivý?

To neviem, či je nákazlivý. No možno za to vďaka aj svojmu hendikepu. Pán Boh ma naučil tešiť sa aj z maličkostí. Naučil som sa brať veci z tej lepšej strany. Napríklad, poznám ľudí s rôznym postihom, čo nevedia chodiť, rozprávať, jesť alebo majú mentálny postih. Ja mám „len“ pohybové obmedzenia, ale tie sa dajú s pomocou dobrých ľudí zvládnuť (napr. pri schodoch, kde nie je zábradlie). Ďakovať Pánu Bohu, je ich ešte dosť. ■

(Evanjelický východ, 6/2018)

Stavba rastie

Pomôžme Žiline!

Žilinský zbor sa pustil do rekonštrukčných prác zborového domu. Prestavba je nákladná. Každá, predovšetkým finančná pomoc je vítaná.

Príspevky prosíme na účet: **IBAN: SK34 7500 0000 0040 2303 3209**

*Staršovstvo zboru CB v Žiline ďakuje všetkým štedrým darcom,
ktorí finančne projekt podporili.*

SENIORI POD CHOPKOM

Prinášame niekoľko postrehov
účastníkov pobytu

Pripravil: PETER KOMRSKA
Foto: ĽUBO VESEL

Tradične ako každý rok, aj tento sa už po 15-krát konal celoslovenský seniorský pobyt. Tento rok to bolo v hoteli FIM, situovanom priamo v srdci Demänovskej doliny, ktorá je jednou z najkrajších a najzaujímavejších dolín Slovenska. Na jej konci sa vypína majestátny najvyšší vrch Nízkych Tatier – Chopok.

TAMARA VESELOVÁ

Hlavným organizátorom, ako po iné roky, bol Dušan Kintler. Jemu patrí veľká vďaka a **ĎAKUJEME**, za jeho ochotu, starostlivosť a trpezlivosť. Ďakujeme Pánu Bohu za neho. Tiež aj Janke Hlatkej, Jakubovi Kintlerovi, Danielovi Martišovi, Lubovi Vyhánankovi a ostatným, ktorí sa podieľali na príprave a priebehu pobytu. Veľmi pekné na tomto pobyte je aj to, že nie je obmedzená veková hranica. Aj tento rok sa pohybovala od najmladšieho člena, malej Esterky, ktorá mala 2,5 roka až po najstaršieho účastníka, ktorý mal 87 rokov.

Ako každý rok, aj teraz, hlavnou náplňou bolo duchovné vzdelávanie. Po rannej rozcvičke, ktorú mala na starosti Mária Porubská, nasledovali raňajky. Po raňajkách sme mali modlitebné stíšenie a krátke slovo k raňajším modlitbám mali určení bratia a sestry. Po rannom stíšení nasledoval voľný program, ktorý bol spoločný alebo individuálny. Organizovali sa výlety na Chopok, do Demänovskej jaskyne Slobody, Vrbické pleso či na Ďumbier.

Jeden večer nám Ján Ostrolúcky z Ostravy rozprával o Izraeli a oboznámil nás s aktuálnou situáciou v krajine v nadväznosti na jeho chápanie Biblických textov o Novom Jeruzaleme, druhom príchode Pána Ježiša Krista v kontexte doby a globálnych politických rozhodnutí.

Zakončením týždňa boli nedeľné bohoslužby s Večerou Pánovou.

Jakub Kintler zorganizoval dve celodenné túry. Prvá, ako som už skôr spomínala bol výstup na Ďumbier, kde bol krásny výhľad. Na vrchole už neboli vtáčiky ani hmyz, ale sa tam pásli kamzíky. Druhá bola na vrch Poludnica. Vyšli sme z Liptovského Jána, na vrch Javorovica, cez Rakytovicu a Prednú Poludnicu a Poludnicu, a potom sme zostúpili na vrch Kúpeľ, a potom späť cez Rakytovicu a Javorovicu do Lipt. Jána). Môžem si dovoliť povedať za všetkých účastníkov, že to bol nezabudnuteľný zážitok, najmä výhľad, a ten pocit – stáť na vrchole a vidieť krásu hôr, nádherné dielo nášho Stvoriteľa. Už teraz sa tešíme na ďalšie, krásne vychádzky do prírody, ktoré nám pripraví. Aj Jemu patrí veľké ďakujem.

Vedenie hotela bolo veľmi milé a vo všetkom ústretové. Dovolím si spomenúť a poďakovať úžasnému kuchárovi Jarkovi, ktorý sa vynikajúco staral o naše žalúdky. Celý týždeň sme mali k dispozícii bazén, sauny, vírivku a taktiež od utorka aj masérovo Majku a Fera, za čo im tiež ďakujeme.

Najväčšia vďaka patrí nášmu Pánu Bohu. Všetci sme prežili krásny a požehnaný týždeň v Božej prítomnosti a v priateľských rozhovoroch bratov a sestier. ■

EVA OSTROLÚCKA V SKRATKE PREDSTAVUJE MYŠLIENKY VIACERÝCH REČNÍKOV NA STRETNUTÍ

Chcela by som nadviazať na príhovor Igora Ferienčíka z minuloročného stretnutia seniorov na Širave (Dialóg 8-9/2017): „Počas pobytu a po návrate z neho sme však zistili, že sme ten týždeň odpočinku, odloženia našich nekončiacich aktivít, vlastne veľmi potrebovali, a že to bol pre nás Boží dar.“

Pripájam sa k jeho slovám a už štvrtý rok prijímam toto milé spoločenstvo a čas spolu strávený ako Boží dar. Tento rok témou našich spoločných večerov bolo *Ovocie Ducha*, ako ich vymenúva apoštol Pavol v liste Galatanom: *Ovocie Ducha je láska, radosť, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť...* (Gal 5, 22)

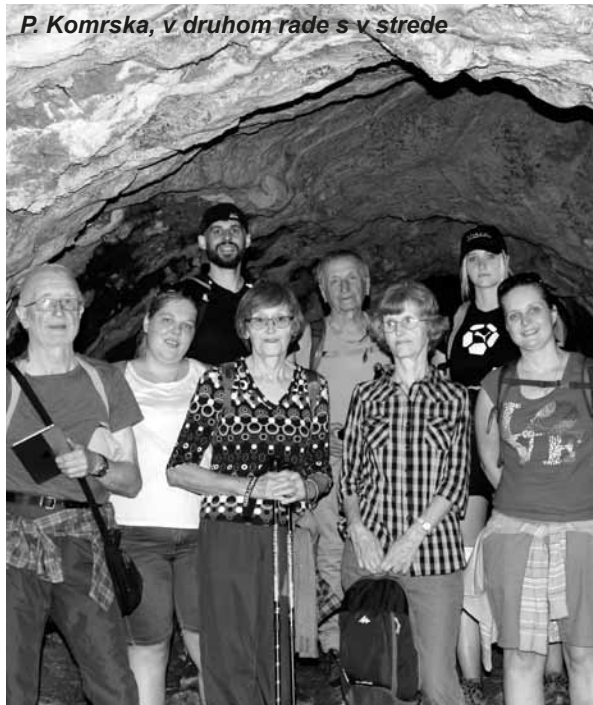
No v predchádzajúcich veršoch popisuje skutky tela a nekompromisne hovorí pravdu buď, alebo. Dnes sa pestuje tolerancia. Aj... aj... Skutky tela cirkvi sú: ...nepriateľstvá, zvady, žiarlenia, hnevy, rôznice, sekty...

Napríklad vo verši 16. píše: *Chod'te Duchom a nevykonáte žiadosti tela*. Máme ovocie Ducha a Duchovné dary, ktorými si máme navzájom slúžiť.

O Láске, láskavosti a nežnosti hovoril Peter Komrska.

Zdôraznil, že rozdiel medzi láskou a láskavosťou je v tom, že láska očakáva odozvu od druhej strany. Láskavosť je dar, ktorým slúžime druhým, bez opätovania. Fília miluje človeka takého aký je, bez podmienok. Agapé je Božia láska, jednosmerná, prinášajúca obeť, bez odozvy. Preukazujeme si skutky lásky – skutky pomoci, to je láska v akcii. Nebuďme si nič dlžní, len lásku.

P. Komrska, v druhom rade s v strede

O Radosti uvažovala Mária Porubská

Túto tému sme mali naplánovanú na utorkový večer, ale od starých rodičov Hudecovcov z Nitry, ktorí boli s nami na seniorskom pobyte, sme sa dozvedeli o náhlom úmrtí ich 14-ročného vnuka Adamka. Bolo ťažké hovoriť o radosti. Naše hrdlá boli stiahnuté bolesťou a oči plné slz. Pán Boh mal však všetko vo svojej rézii. Sestra Marienka mala pripravený príhovor o Radosti v slzách. Začali sme piesňami: „Ježišu života sily zdroj, chválím ťa za spásu za pokoj, mám verného mocného Pána, o Ježišu, Kráľ si môj... On zachová ovečku svoju, keď úzkosti valia sa vlny... život môj dobre znáš, verím ti v každý čas... Vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré...“

Či len dobré budeme prijímať? Radosť je dar Svätého Ducha. Radosť je utíšenie sa v Pánu Ježišovi, nezávislá na vonkajších okolnostiach. Jozef zaplakal pri stretnutí s bratmi v Egypte... Mária plakala pri hrobe Pána Ježiša... Božie slovo vedie človeka k smútku z poznania, že je hriešny, vedie ho do pokory k pokániu a výsledkom sú slzy radosti z odpustenia a pokoj Boží do života.

M. Porubská, vpravo

Téma o Pokoji pripadla mne.

Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, uchráni vaše srdcia a vaše mysle v Kristu Ježišovi. (Fil.4, 7)

Od včera – od oznámenia náhleho úmrtia Adamka vidíme naplnenie tohto verša v praxi, ako v pokoji prijímajú túto udalosť starí rodičia, ktorí boli s nami až do soboty, pohrebu vnuka. Keď mi Adamkova stará mama s plačom oznámila smrť svojho vnuka, zároveň mi povedala, že má tichú radosť, lebo Adamko vo svojich desiatich rokoch prijal Pána Ježiša, a tak má nádej na stretnutie s ním v nebesiach. Hlboká radosť je spojená s bolesťou. Adamkova mamička napísala: „...je to naozaj nesmierne potešenie vedieť, že Adamko je už doma. Cítíme nadprirodzený Boží pokoj.“

Boh je zdrojom našej sily, radosti, aj pokoja. Lebo radosť Hospodinova je vašou silou. (Neh 8, 10b).

Radostný človek je zvyčajne aj spokojný. Nie tak dávno som mala telefonický rozhovor s jednou sestrou, ktorá je už 47 rokov na vozíku. Prežila klinickú smrť, mozgovú porážku, Viackrát v roku je pripútaná na lôžko, kde ju každých 6 hodín pretáčajú, aby nedostala dekubity. Ona hovorí: „Nieкто zbiera

E. Ostrolúcka

známky a ja diagnózy.“ Má ich hodne. Dobrý dôvod pre človeka bez viery, aby spáchal samovraždu. Ona žije v pokoji, hovorí, že svoj zdravotný stav nerieši, ale teší sa a dôveruje Pánovi. Za všetko je vďačná. Denne si spieva: „Všetko, čo sa deje, Boh chce tvoj a ty sa v ňom upokoj.“ Hovorí mi, že žije v pokoji a radostnom očakávaní, keď sa stretne so svojim Pánom tvárou v tvár. Čo je úžasné, že napriek telesným problémom sa nevzdáva, ale aktívne pomáha druhým ľuďom. Bola som zahanbená, pretože ja som dobrá v teórii, ale nie v praxi. Som už 27 rokov vdova a Pán Boh sa o mňa a moje deti mocne staral a stará, napriek tomu pri každej novej skúške strácam pokoj. Tak málo dôverujem svojmu vernému a mocnému Pánovi. Tak málo som mu vďačná za všetky jeho dary, zdravie, sebestačnosť, pokoj a mier, v ktorom môžem žiť

Jeden chudobný černochoch si každé ráno do vzduchu zapisoval pod seba desať vecí, za čo je vďačný. To ho naučila matka. Pokoj sa odvíja od vďačnosti a vďačnosť prináša pokoj. Veľakrát sa necháme obrať o Boží pokoj pre zemské veci, alebo žijeme život našich detí. Chceme riešiť ich problémy, zametať im cestu. Myslíme si, že im tým pomôžeme, ale opak je pravdou. Ďalšou stratou pokoja môže byť, že dávame príliš veľký dôraz na nepodstatné veci, môžu to byť aj veci cirkvi.

Najnovšia satanova stratégia je rozdeliť a poraziť cirkev zvnútra. Vsúva do jej radov ľudí, ktorí šomrú pre maličkosti. Pri tom nejde o duchovné pravdy, ale kultúrne rozdiely. Každá generácia má svoj obľúbený hudobný štýl. Svoj spôsob obliekania. Svoje kultúrne zvyky, o ktorých si myslí, že sú dôležité. Niekedy vychádzajú z biblických myšlienok, inokedy sú len osobnou voľbou. Ale takéto veci by nás nikdy nemali rozdeľovať. Nech sú nám vlastné verše z 1. listu Korintanom: *Ak by sa nieкто chcel hádať, my to nemáme vo zvyku a ani Božie cirkvi. Máme sa s láskou budovať. Či teda jete, či pijete, či čokoľvek iné robíte, všetko robte na Božiu slávu...* (1Kor.10, 31) Keď nebudeme hľadiť na seba, ale na toho druhého, aj na svoj úkor, budeme zažívať pokoj. Ak stratíme pokoj, problém je v nás, ale vieme, kde ho môžeme nájsť. On je zdrojom pokoja.

Tému Zhovievavosť, dobrota, dobrotivosť si zobral na starosť Ján Klein

Zhovievavosť prináša zázraky, keď sa spoliehame na Boha. Zhovievavosť predchádza konfliktom. Dobrotivosť je ochota byť k dispozícii a k pomoci druhému. Pán Ježiš bol na svete láskavý aj keď svet, v ktorom sa pohyboval bol veľmi krutý. Pri tom láskavosť provokuje aj láskavú odozvu. Byť láskaví tam, kde necítíme odpor, nie je umenie. Byť láskaví v ťažkom teréne je vzácnosť. Vieme ďakovať aj za nesympatických? Lebo bez nich by sme sa neposúvali ďalej.

Aký je rozdiel medzi zhovievavosťou a trpezlivosťou? Zhovievavosť uplatňuje nadriadený voči

podriadenému. Bohatší voči chudobnejšiemu. Džník prosí o pozhovenie so zaplatením dlhu. Hrá tu úlohu čas. Ten koho prosí o zhovievavosť, ho má v rukách a môže čakať, alebo čakanie ukončiť kedy chce. Trpezlivosť nemôžeme ukončiť kedy chceme. Čas nezávisí od nás. Nemáme ho v rukách. Dobrým príkladom trpezlivosti je Jób. Zhovievavosti sa učíme v spoločnosti *...aby ste žili, ako je hodné povolania, ktorým ste boli povolaní, so všetkou pokorou, miernosťou a trpezlivosťou, znášajte sa navzájom v láske (Ef4, 1-2)*. Boh je silný, lútostivý, dlho zhovievavý, odpúšťa nepravosť a hriech. Nikto nie je dobrý, iba Boh. Či nás Božia добрota nevedie k pokániu a dobrým skutkom? V pravý čas robme dobré veci. Neskoro je nosiť kvety na hrob. Lepší je dobrý príklad ako dlhý výklad. S dobrotou a nezištnou pomocou sa stretla jedna veriacia sestra pri operácii umierajúcej dcéry. Po čase sa chcela odvdáčať podobným spôsobom. Pýtala sa Boha, ako môže pomôcť? Boh jej odpovedal: „Choď vyber peniaze a odnes do zboru v Užhorode.“ Bola zima a ona chcela ísť až na jar. Ale Boh jej odpovedal, „Tak sa ma už viac nepýtaj.“ Na druhý deň vstala, vybrala peniaze z banky a odniesla do zboru v Užhorode. Práve v ten večer prebiehala v zbore zbierka na operáciu srdca pre otca viacčlennej rodiny. Obnos, ktorý sa vyzbieral bol postačujúci na operáciu, ktorá sa konala na druhý deň. *(Pozn. Na Ukrajine nie je zdravotné poistenie. Za ošetrovanie, operácie, liečenie sa platí.)* Budme poslušní Božiemu vedeniu. V pravý čas robme dobré veci.

Nad Vernosťou sa zamýšľal Igor Ferienčík
Vernosť si sľubujú manželia, vernosť sľubujú vojaci panovníkovi, politici vlasti. Vernosť v tomto svete trpí, je zneužívaná. Ľudia sú sklamaní zo vzťahov, zo seba, sú sklamaní v rodine, v cirkvi. Napriek tomu existuje čistá vernosť. Vernosť je dar od Boha. Boh je verný. Zmluva Hospodina s Abrahámom bola jednostranná. Aj keď my sme neverní, On je verný, v každom súžení. Mal aj On súženia a niesol ich – to je Božia vernosť.

Vernosť znamená vzťah dvoch ľudí. Nemôžeme slúžiť dvom pánom. Vernosť je dodržiavanie zmluvy a niečo stojí. Nemusí byť ziskom na tomto svete. Apoštol Pavol bol verný a dostal sa až do väzenia. Apoštol Peter bol tiež verný až po smrť. Sme verní Pánovi v dobrom aj zlom? Ďakujeme aj za to, čo sa nám nepáči?

Jeden brat je už niekoľko rokov pripútaný na lôžku a celé dni býva zvyčajne sám. Raz ho prišiel navštíviť druhý brat a počul z izby spev a hlas. Myslel si, že je tam niekto okrem ležiaceho. Ale bol prekvapený, že nikto. Chorý si spieval na lôžku a rozprával sa so svojim Pánom. Aj v chorobe, bolesti a samote je verný svojmu Pánovi.

O Sebaovládání uvažoval Daniel Martiš

Křesťan má dve prirodzenosti, ako hovorí apoštol Pavol: *Chod'te Duchom a nevykonáte žiadosti tela. Lebo telo žiada proti Duchu a Duch proti telu...* (Gal.5, 16-17)

Skutky tela sú nám prirodzené. Krotkosť, miernosť, zdržanlivosť, sebaovládanie je ovocie Svätého Ducha. Toto ovocie sa nededí, nedá sa naučiť, ale sa získava na modlitbe. Ovocie Ducha to je celoživotné dozrievanie. Výsledok sebaovládania v dobrom úmysle a vlastnej sile je prehra. Ale v modlitbe a priznaní si, že na to sám nemám silu, len v moci Božej, je víťazstvo.

D. Martiš

V nedeľu sme zakončili náš týždenný pobyt **Pamiatkou Pánovou, o ktorej hovoril Jaroslav Šupík**. Pripomínali sme lásku Pána Ježiša a Jeho utrpenie, keď sa stal Zástupcom za nás pred Bohom. Naplnil Boží zámer. Zomrel za naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie. Pán Ježiš bol v utrpení sám. My nie sme sami. Pán Ježiš nás posilňuje svojou prítomnosťou aj v utrpení.

Tak sme vďační Pánovi za tento krásny týždeň spoločného obecnstva a naše spomienky budú také, aké sme si vytvorili. ■

J. Šupík

DANICA GUŤANOVÁ

Vždy ma znova a znova fascinuje jednota v rozmanitosti. Stretávame sa z rôznych zborov Cirkvi bratskej počnúc Bratislavou, končiac Michalovcami, pravidelne prichádzajú bratia a sestry zo Sliezska. Je to úžasná príležitosť na vzájomné spoznávanie a zblížovanie. Hlavný organizátor Dušan Kintler sa nebojí prijímať ľudí aj z iných cirkevných „košiarov“. Chodia s nami súrodenci z Bratskej jednoty baptistov, Kresťanských zborov, Modrého kríža, Armády spásy, evanjelici, katolíci. Toho roku bola novinkou rodina zo zboru Prielom v Bratislave. Vôbec neprekážalo že, sme boli rôzni, vzájomne sme si slúžili a obohacovali sa darmi, ktoré nám Pán zveril.

Tento rok mal Ľuboš Vyhnánek z Kresťanských zborov na starosti výber témy a celý duchovný program moderoval. Slavoj Krupa z Cirkvi bratskej

nahradiť Blaženku Betkovú od baptistov za klávesmi, lebo tá na tomto pobyte chýbala. Piesne vďaka za jedlo pripravil a doprevádzal na gitare Peter Komrská z CB.. Počítač obsluhoval Igor Ferienčík, ranné rozcvičky príťažlivo viedla Marienka Porubská obidvaja z Cirkvi bratskej a zvukára robil Ferko Pastorek z Kresťanských zborov

Janko Ostrolúcky z Ostravy, veľký znalec židovskej otázky, mal tradične prednášku o Izraeli. Spolucitili sme s manželmi Hudecovcami z Nitry, ktorých na pobyte zastihla správa o náhlej smrti ich 14-ročného vnuka Adamka.

Vierka Hašková. z Trenčína napriek vážnej diagnóze doma vyrobila a s radosťou rozdávala štrikované ponožky, chňapky na hrnce, sušenú levanduľu... Nech mi je odpustené, že nespomeniem každého, kto sa zapojil do služby ostatným. Všetkým patrí vďaka, ale najviac Pánu Bohu. Videla som, ako vyzerá ovocie Svätého Ducha v praxi. ■

S. Krupa s manželkou

Ľ. Vyhnánek

BIBLICKÉ OBRÁTENIE

JÁN HENŽEL

Prijať veci také aké sú a prispôbiť sa im, považujú mnohí za múdrosť: *Que sera, sera* (ako bude, tak bude). Kocky sú hodené, osud spečatený, naša osobnosť určená. Tak, ako leopard nezmení svoje škvrny, ani človek nezmení svoju povahu. Sme takí, akí sme a mali by sme byť na to hrdí! - Ľudia však majú hlbokú túžbu po zmene. Hoci pracovné podmienky a zamestnanie, manželstvo a rodina, ba ešte aj naše pohlavie i naša smrť sa stávajú predmetom našej vlastnej voľby, predsa sa cítime porazení, chytaní a beznádejní. Čo hovorí Písmo o hlbokoj, reálnej osobnej zmene, ktorá sa deje pri obrátení?

Je zmena nutná?

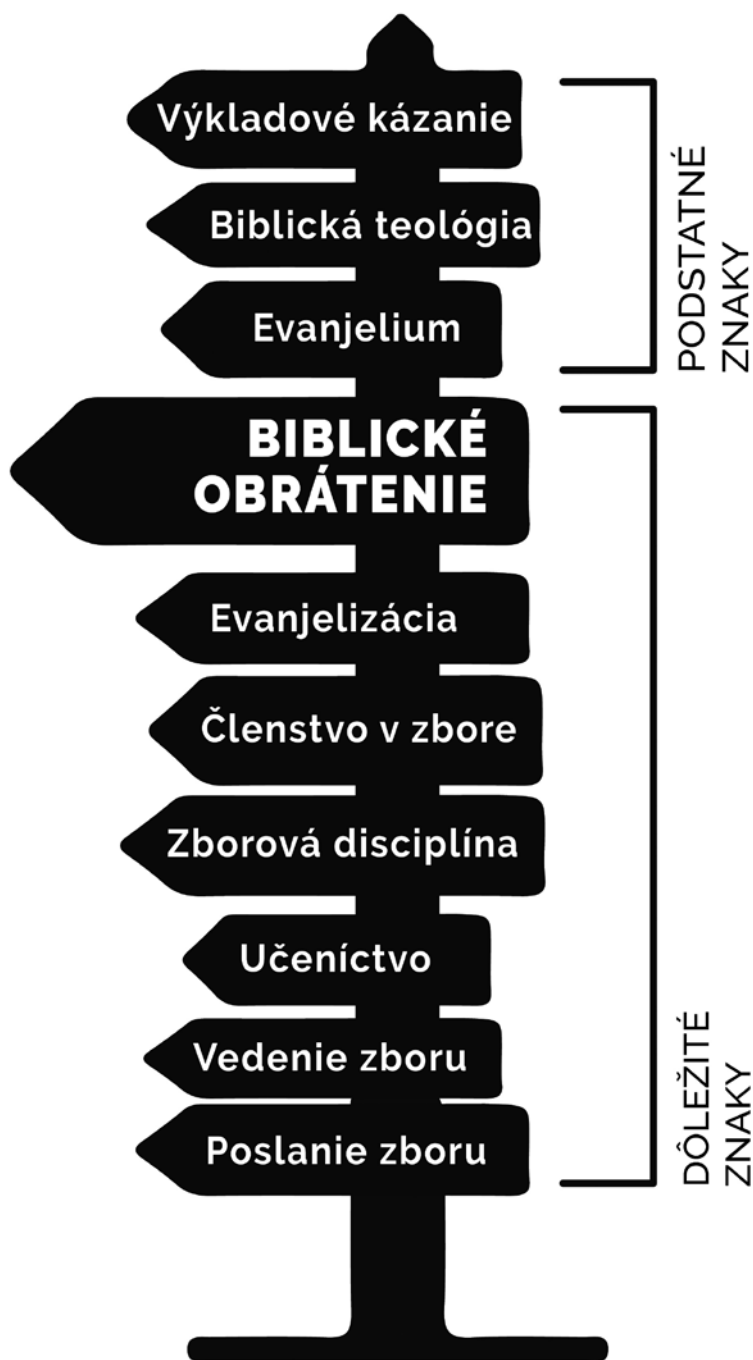
Mnohí na túto otázku odpovedia, že nie je. Keď ich konfrontujete s myšlienkou, že by potrebovali veľkú zmenu života, povedia: „Prečo? Vieš, že by si nemal vnucovať svoje myšlienky iným! Nechceš vari povedať, že *tvoj* spôsob života, *tvoj* náhľad na svet, je lepší ako môj?!“

Evanjelium však jasne učí, že zmena je nutná, lebo nie sme OK. Obrazy ľudskej podstaty, ktoré nachádzame v Biblii, sú veľmi radikálne: Sme dlžníci, zotročení, skrachovaní, dokonca mŕtvi. Takto Biblia prezentuje našu situáciu. Je katastrofálna, a preto nutne potrebujeme zmenu.

Je zmena možná?

Potom však prichádza 2. otázka: Je zmena naozaj možná? Už sme videli, že sekulárny človek hovorí, že nie je, že zmena je iba sebaklam. Biblia však hovorí, že zmenu nielen potrebujeme, ale že zmena je možná. Boh stvoril každého jedného z nás so schopnosťou poznať, milovať a slúžiť mu. Písmo nám pripomína, že sme na ceste preč od Boha, a preto sa musíme obrátiť k nemu.

ZNAKY ZDRAVÉHO ZBORU

Evanjelium nám dáva nový začiatok. Boh nám skutočne môže dať nový život. To, čo Ježiš vysvetľoval Nikodémovi u Jána 3, to Pavol zažil v Skutkoch 9. Toto je podstatná súčasť evanjelia: Zmena je možná!

Aká zmena je potrebná?

Z toho vyplýva ďalšia otázka: Akú zmenu potrebujeme? Mnohí tvrdia, že naše problémy pochádzajú z našej neschopnosti robiť to, čo chceme robiť. Preto akákoľvek zmena, konverzia, nám musí pomôcť naplniť náš vlastný potenciál. Biblia však nehovorí o potrebe objaviť samého seba, ale o potrebe obrátenia. Pokánie v Starej aj Novej zmluve znamená *zmeniť*: Obrátiť sa *od* hriechu *k* Bohu. Naše minulé hriechy potrebujú byť odpustené. Náš súčasný život potrebuje byť preorientovaný. Naša budúca destinácia potrebuje byť zmenená z pekla Božieho odsúdenia do neba Božieho odpustenia v Kristovi. Toto je tá veľká zmena, ktorú potrebujeme!

Kto je za túto zmenu zodpovedný?

Podľa Písma je pokánie a viera Božím darom. Naša konverzia sa udeje iba z Božej milosti (Ef 2, 8). Videli sme, že zmena je nutná a možná. Ide pritom o zmenu od hriechneho života, ktorý nás robí vinnými pred Bohom, k životu dôvery v Krista. K tomu však sa my musíme kajať z našich hriechov a veriť v Krista. Toto sa môže stať iba Božou milosťou skrze zvestovanie jeho Slova.

Obrátenie je Boží dar, ale obrátiť sa musíme my! Obrátenie nie je v silách človeka – ani toho, kto sa obráti, ani toho, kto mu zvestuje evanjelium. Obrátenie však nie je nad sily Boha. Musíme len poslúchať Ježišove slová: *Kajajte sa a verte v evanjelium!* ■

Poznámka:

Viacej si o tomto môžete prečítať v knihe: Mark Dever, Zdravá cirkev. Bratislava: Porta libri, 2018, s. 57–59.

LÁSKYPLNÉ VZŤAHY – KONAJTE SVOJE SPASENIE

JÚLIUS STUPKA

(Kazateľ Bratskej jednoty baptistov vo Vavrišove)

Potrebujeme sa vzájomne napomínať a povzbudzovať k práci? Jednoznačne áno. Vieme, že nasledovanie Pána Ježiša je spojené s prácou, s činmi a s konaním dobra. Pán Ježiš nás oslovuje pri práci, keď berieme jarmo zodpovednosti na seba a prácou sme obťažaní. Veľmi si žiadame, aby sa našimi zbormi miesto posudzovania nieslo povzbudzovanie k práci a ku konaniu dobra. Ak nie je dobra medzi nami dostatok, bude sa množiť nepravosť a ochladne láska mnohých. Nestačí evanjelium poznať, treba si ho odskúšať v osobnom živote.

Duchovná stavba charakteru sa formuje len ak pracujeme na sebe. Potrebujeme sa vzájomne povzbudzovať, aby sme konaním spásenia boli oslobodzovaní pre odovzdávanie dobra. Poznanie bez aktívneho zapojenia do práce, vedie k namyslenosti, láska však buduje. A čo je láska, ak nie dobrý čin v každej situácii a za každých okolností? Dokonca aj vtedy, keď sme vyrušení a začína nás ovládať hnev a naše myslenie je manipulované spodnými emóciami: „...láska sa nerozhorčuje a nemyslí na zlé“. Žijeme v prostredí, kde je dobra absolútny nedostatok. A život bez konkrétnych nositeľov dobra v našom okolí chradne.

A tak, moji milovaní, ...(pracujte), konajte svoje spásenie.

Oslovený je celok, celý zbor a súčasne najosobnejšie každý z nás. Pravdivé, úprimné, naširoko otvorené a veľmi osobné oslovenie.

Slovo vyslané každému jednému z nás, ani štipka diplomacie, chytráčenja, či ľudskej vypočítavosti. Každý jednotlivec, je milovaný a povzbudený k práci. Osobne, no bez sebeckých úmyslov. Aktivity mojej spásy slúži pre dobro iných. To je oslobodzujúci dar pre nažívanie spoločenstva zboru. V Božom kráľovstve tá najvlastnejšia činnosť stojí v službách celku. Pracujem na sebe a dopad mojej práce obohatí iných.

Otvára sa ďalšia myšlienka, že práca na sebe nesmie skončiť. Je to výzva na celý život. Dnes ešte nie sme so sebou na konci, ešte sme nedosiahli vrchol. Evanjelium nás smeruje k vrcholu, ktorý je stále pred nami. Preto je nevhodné porovnávať sa a posudzovať jeden druhého. Porovnávaním podávame pokušiteľovi slučku, do ktorej nás chytí. Ťažko sa ubránime povyšovaniu, ale tiež seba deptaniu. Ani sťaž, ani utiahnutie sa! K práci na spasení nás motivuje bdelosť, lebo: *Jednému každému z nás je daná milosť podľa miery daru Kristovho* (Ef 4, 7) Perfektné predurčenie k spolupráci, ideálne nastavenie zboru.

Uvádzať to do praxe je namáhavé, ťažké. Bez dobrotivosti a trpezlivej zhovievavosti, sme odsúdení k prehrám. Avšak, nevzdávame cieľ. Opäť spomeňme nádherné oslovenie – Moji milovaní! Taká nepodstatná maličkosť, povieme?! Lenže malou ju urobí naša povrchnosť a unáhlenosť. Bude dobre, ak v prežití osobného oslovenia, v utíšení a v modlitbe vyznávame: Pane, neviem takto prijať iných, ani seba. Prečisťuj moju lásku, aby sa stávala pravdivou k mojim bližným. Je požehnaním byť Tebou milovaný a do tvojej lásky zahrnúť bratov a sestry môjho zboru.

Apoštol pokračuje: *...ako ste vždy boli poslušní, nielen v mojej prítomnosti, ale ešte viac teraz v mojej neprítomnosti...* Hoci nás nikto nevidí, oslobodené srdce, premenené Božou dobrotivosťou už nedokáže byť neposlušné.

...s bážňou a chvením konajte svoje spasenie. Bázeň a chvenie – to nie je zvierajúci strach. Ani väzenie, pre nášho ducha. Bázeň je pokojný vodca do centra Božej prítomnosti. V srdci zavládne neobyčajné nadšenie dobrovoľnosti. Ochotným, dobrovoľným duchom oslovujeme ďalších a vždy nových ľudí. Aj to je spôsob ako sa šíri svetlo evanjelia. Tma okolia ho nemôže pohltiť. Povzbudenie cirkvi prišlo zhora. To sme potrebovali – priestor slobody od seba samých. Sme na mieste, kde nám nebude chýbať motivácia ani zápal vykonať dobrý čin. Život sa rozvíja v bážni a s úctou. Vzdávame a pokorujeme sa pred veľkosťou, krásou a vznešenosťou Božej osobnosti. Nové srdce a bázeň nás odbremeňuje od tvrdosti, lenivosti a výhovoriek. Je to Boh, ktorý pôsobí v nás chcenie i konanie pre zálubu.

Domýšľajme, čo sa stáva ak strácame chuť? Jednoducho sa poddávame prirodzenej lenivosti. Prepadla nás chvíľa pokušenia a slabne aj vôľa po modlitbe, vzdávame sa. Spojenie prestáva fungovať, sme odkázaní na svoju hlúpu náladu. Nevládeme vždy v slobode veriť a prijať, že Boh je ten, ktorý v nás pôsobí chcenie i činenie!? *...lebo vôľu k dobrému mám, ale nemám sily, aby som to vykonal.* (R 7, 18) *Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti?* (v. 24)... *Neprijali ste predsa ducha otroctva, aby ste sa zase báli, ale prijali ste ducha synovstva, ktorým voláme Abba, Otče!* (R 8, 15) Obráťme sa na nebeského Otca a napriek svojej slabosti konajme spasenie, v zmocnení Duča Svätého sa zdokonaľujme.

Všetko robte bez reptania a pochybovania

Nádejná výzva. Ak sa rozhodneme teraz – hneď, rozhodli sme sa pre jeden z najkrajších zážitkov dňa. Viera nám vracia krídla, inšpirácia zhora je povznášajúca. Ale nemá to byť len chvíľkový prejav. Vždy počítajme so zvodom pokušenia: Reptanie a pochybovanie nás prepadne nečakane. I pri drobnom reptaní sa prejavujú spodné sily. Človek si to ani hneď nepovšimne, ale k nemu sa rýchlo pridružia lenivosť, nechut, no aj niečo príjemnejšie, sebecké užívanie života. Odmietajme aj malý zvod reptania a otvárajme sa v modlitbe nášmu Bohu. On chce zavrieť a požehnať naše chcenie i činenie.

Pochybnosť

Druhou prekážkou je **pochybnosť**. Odkiaľ prišla a ovládla naše myslenie? Zmienim jednu z príčin. A prišla im myšlienka, že ktorý z nich je väčší? Súťaživosť s duchovnými darmi môže spôsobiť, že sa ne jeden človek stiahne a bude sa vyhýbať prirodzeným úlohám, jemu vlastným podľa obdarovania. Príležitosti činiť dobro premárni v nejednej pochybnosti, lebo sa mu nedarí napodobňovať a prebehnúť úspešnejších. Súťaživosť nemá v zbere miesto, aj preto, lebo nás okráda o duchovné opodstatnenie konania – nezištnosť, opravdivosť a nesebeckosť. A ďalej, pri posvätení nie je možné predbiehanie. Tam platí úplné oslobodenie od súťaživosti, lebo svätosť sa nevyhráva. Veď výzva evanjelia znie: *Svätý nech sa posväti ešte* (Zj 22, 11). Svätosť nie je ani odmena, ani medaila, ktorou ozdobíme svoju hrud. Keď sa modlíme, posväť sa meno Tvoje, to si zrejme odovzdane v modlitbe želáme: Trikrát svätý, nebeský Otče, nech pochopím a vždy prijmem Tvoju novú výzvu k sviežej svätosti.

...aby ste boli bez úhony a úprimní, bezchybné deti Božie (15a). Nestane sa tak so včerajšou svätosťou, za ktorú sme možno boli ocenení. Len v podriadenosti svätej Božej vôli sa stávame Božími deťmi bez úhony: Buď vôľa Tvoja. ■

Rubriku Misia redakčne pripravuje
JURAJ INSTITORIS v spolupráci s **VLADIMÍROU VRAJOVOU**.

Volám sa **GRAHAM LEEDER**, pochádzam z Newcastle v Anglicku, vyštudoval som geografiu v Bristole a na Slovensko som prišiel slúžiť v roku 2006. S manželkou Dáškou máme syna Benjamína, ku ktorému čoskoro pribudne druhý súrodenec.

CEZ ZLYHANIA K MISII

GRAHAM LEEDER

Moji rodičia milujú Boha a hovorili mi o Ježišovi. Keď som bol teenager, mohol som z Božej milosti spoznať, že Ježiš zomrel aj za moje hriechy a že jedine cez pokánie a prijatie spasenia ako daru môžem mať večný život s Ním. Vtedy som vyznal svoje hriechy a prijal som odpustenie. Chcel som, aby moji spolužiaci na strednej škole tiež poznali Boha, hoci som bol často naplnený strachom a neistotou, keď som mal svedčiť o svojej viere.

Na prvej skupinke Christian Union, ktorej som sa zúčastnil na internáte v Bristole, som bol jasne postavený pred otázku, ako žijem svoj kresťanský život. Vedúci hovorili o cieľoch skupinky a o tom, ako chcú svedčiť ostatným študentom na internáte o Ježišovi. Cieľom skupinky bolo slúžiť nekresťanom z nášho okolia. Bolo to aj túžbou môjho srdca. Po tomto stretnutí som sa rozhodol urobiť záväzok a prijať cieľ skupiny – žiť ako svedok Ježišov a prosil som Boha, aby mi dal silu a odvahu takto žiť. Boh mi dal tú milosť, že som mohol vidieť, ako sa moji neveriaci priatelia stávajú kresťanmi. Počas štúdia Pavlových slov: *Veď pre mňa žiť je Kristus a umrieť zisk*, Boh smeroval a riadil moje túžby a priority. Pán Boh použil aj moje zlyhanie a cez chvíle pokánia mi dával príležitosť byť viac zakorenený v Ňom a rásť v poznávaní evanjelia. Počas misijného výjazdu na Madagaskar a počas služby s medzinárodnými študentmi som začal vnímať povolanie k zahraničnej misii.

Po dokončení štúdia som absolvoval učenícko-misijný tréning v škótskom Glasgowe. Tento rok

prehľbil moje pochopenie, že spasenie je z milosti a dal mi možnosť viesť študentov k tomu, aby zvestovali evanjelium svojim spolužiakom. Môj domáci zbor v Newcastle mal dlhšiu dobu kontakt s baptistami na Liptove, a tak ma tam (sem) vyslali, aby som pomohol ružomerskému zboru s misijnou službou. Baptistický zbor v Ružomberku ma okamžite prijal. Bolo úžasné vedieť, že napriek jazykovým a kultúrnym bariéram sme sestry a bratia v Kristovi. V Ružomberku som učil angličtinu, pomáhal s anglickými tábormi a klubmi pre mládež. Bol to čas, v ktorom som si mohol uvedomiť, že Boh je vždy ten istý, bez ohľadu na to, v akej krajine sa nachádzame a zároveň som pochopil, aké dôležité je zápasiť o to, aby som sa páčil Bohu a nie ľuďom.

Momentálne študujem teológiu v Banskej Bystrici a dúfam, že tento školský rok úspešne ukončím prvý – bakalársky – stupeň. Od minulého septembra pracujem pre Vysokoškolské Biblické Hnutie v Banskej Bystrici a pomáham študentom, aby šírili evanjelium spolužiakom. Tento školský rok sme nadviazali niekoľko nových kontaktov prostredníctvom klopania na dvere na internáte pred akciou „Spýtaj sa ma,“ na ktorej študenti kládli otázky o kresťanstve. Spolu so študentmi sme sa mohli prostredníctvom študijného materiálu „Objavuj“ bližšie pozrieť na Ježiša a Jeho život, smrť a vzkriesenie. Moje pôsobenie vo Vysokoškolskom biblickom hnutí sprevádza neustály zápas o to, aby som bol zameraný na dobrú správu o milosti a spásu a nie na to, aká veľká je naša skupinka alebo na to, ako úspešne pôsobí moja služba. ■

TAKMER VŠEDNÉ STAROSTI...

PETER KURUC (Misionár v Nepále.)

Prvé dieťa fyzicky v detskom domove, príchod ďalších komplikuje vláda

Pár dní po tom, ako sme sa vrátili s Leenou zo Slovenska a zotavili sa po lete, sme išli navštíviť prvé dieťa, ktoré si skrze nás adoptoval pár zo Slovenska. Dievčatko sa volá Kabita a má 9 rokov. Je sirota. Nevie, či ste nadšení tak ako my, ale my sme strašne a sme veľmi vďační, že mohla byť adoptovaná párom práve zo Slovenska. Je v domove šťastná, lebo doteraz žila vo veľmi ťažkých podmienkach, často hladovala. Fotku neuverejňujeme kvôli jej ochrane. V súčasnosti by sme radi priviedli ďalšie štyri deti do detského domova. Hrozí však, že ak sa ich nepodarí priviesť do jedného mesiaca, ďalší možný termín bude až o rok. To sme sa dozvedeli len pred pár týždňami, lebo bol vydaný nový zákon. Problém nie je s hľadaním detí, problém je, aby žiadosť prešla miestnou byrokraciou, čo trvá mesiace.

Pätnásť štipendií pre deti v kresťanskej škole

Začali sme s podporou 15 detí na prvých šesť mesiacov v kresťanskej škole. O plánovaní tohto projektu sme vás už informovali v minulosti. Projekt by mal trvať niekoľko rokov a v budúcnosti by sme radi podľa potreby rozšírili počet podporovaných detí.

Uhradenie školného pre deti v Melamche

V minulom newsletteri sme vás zoznámili so štrnástimi deťmi v okolí dediny Melamche, ktoré podporujeme. V januári sme uhradili ich školné. Celková uhradená suma bola 73 000 NPR (podľa januárového kurzu EUR-NPR: cca. 637,90 Eur). Ďakujeme!

Prvé dve deti ukončili školu vďaka našej podpore (Grace Mode)

Pred dvoma mesiacmi ukončili školu prvé dve deti vďaka podpore z amerického zboru Grace Mode. Bikash Khadka ukončil štúdium s priemerom 2,09.

V budúcnosti by chcel byť inžinierom. V tomto ho nevieme finančne podporovať, lebo štúdium vyjde 10 000 dolárov, ale veríme, že si Pán nájde cestu. Aspara Lamichhane ukončila štúdium s priemerom 2,29 a v budúcnosti by chcela byť zdravotnou sestrou. V tomto ani jej finančne nevieme pomôcť, nakoľko štúdium vyjde 8 000 dolárov. Ich fotky opäť neuverejňujeme kvôli ich ochrane. Veľmi sa tešíme a pokúsime sa im poskytnúť pomoc aj v budúcnosti, nakoľko to bude v našich silách.

Jeden a pol mesiaca na Slovensku a v Česku

S Leenou sme mali možnosť stráviť mesiac a pol na Slovensku a stretnúť sa s viacerými z vás. Ďakujeme za vaše vrelé privítanie a pohostenie. Podarilo sa nám navštíviť 13 zborov, či už počas nedeľného zhromaždenia alebo biblickej hodiny počas týždňa. Podarilo sa nám vyzbierať všetky financie potrebné na štipendiá pre deti v škole (prvý bod) a dosť veľkú sumu do generálneho fondu na ďalšie potreby a projekty. Osobne som bol vašou štedrosťou prekvapený a zahanbený.

Sabitine a Korunine koncoročné skúšky.

Ako mnohí z vás viete, keď k nám prišli Koruna so Sabitou, nevedeli čítať, písať ani počítať. Je úžasné kam sa posunuli počas roka stráveného s nami. Ich koncoročné výsledky boli: Sabita: 93%, tretia v ročníku; Koruna: 86 %, ôsma v ročníku. Teraz pokračujú a práve im začali prvé skúšky v rámci druhého ročníka. Ďakujeme za vašu podporu, bez ktorej by sme im nemohli pomáhať a možno by boli v súčasnosti v otroctve.

Vyzbieranie financií na Petrovu operáciu očí a letenky na Slovensko

Počas júna sme vás poprosili, aby ste prispeli na dve letenky a operáciu očí. Pre nás osobne bolo úžasným

wycliffe

POZNANIE BOHA V NIGÉRIJSKEJ ZNAKOVEJ REČI

Foto: Rodney Ballard:
Nahrávanie biblických príbehov
v znakovnej reči

V posledných pár rokoch sú hladomor a terorizmus dominantnými správami v severnej Nigérii. Avšak, máme odtiaľ aj dobré správy. Prekladatelia Biblie pre nepočujúcich z organizácie DOOR dokončili prvé dve sady 110-dielneho chronologického štúdia Biblie v Nigérijskej znakovnej reči. Tieto štúdiá pod názvom *Ako poznať Boha?* a *Ako nasledovať Boha?* kladú dôraz na evanjelium a učeníctvo. Prekladatelia už pracujú na tretej sade s názvom *Ako slúžiť Bohu?*

Blessing, nepočujúca žena z Nigérie, bola zaradená do skúšobnej skupiny, ktorá testovala Skutky apoštolov 16, 16-40, príbeh ukameňovania Štefana. Skúšobná skupina pomáha prekladateľskému tímu ako kontrola, že preklad je jasný a ľahko zrozumiteľný pre danú jazykovú komunitu. Blessing povedala, „V severnej Nigérii existuje skutočná hrozba pre kresťanov. Je to pre mňa povzbudením, aby som bola silná – tak ako Štefan – aby som šíriala Božie Slovo, nech by to stálo čokoľvek.“ ■

svedectvom, že všetky financie potrebné sa vyzbierali v priebehu štyroch dní. Posledný júnový víkend som bol na plánovanej kontrole na Slovensku. Dobrou správou je, že sa postup choroby zastavil a je malá šanca, že bude postupovať vďaka môjmu už vyššiemu veku. Preto sme sa s doktorom dohodli že operáciu prvého oka podstúpim 22. augusta a druhého o tri mesiace neskôr. Osobne vás veľmi prosím o modlitby, aby bol výsledok operácie čo najlepší a mohol som znovu vidieť bez toho, aby bolo všetko rozmazané.

Dvadsať detí, ktoré potrebujú štipendia

V priebehu najbližšieho mesiaca máme v pláne vypracovať katalóg detí, ktoré potrebujú štipendia. Ide o spoluprácu s detským domovom a materským zborom Koinonia Patan, s ktorým dlhodobo spolupracujeme. Žiaľ, kvôli nepálskej byrokracii nie je možné umiestniť veľa detí, ktoré sú polosiroty, prípadne sa o nich rodičia nezaujmajú, priamo v domove. Radi by sme ich podporili touto cestou, aby mohli študovať a prispievali im na stravu a štúdium. Mnohé z nich hladujú, v živote nevideli svojich rodičov a nemôžu navštevovať školu. Veríme, že vás v priebehu budúceho mesiaca budeme vedieť oboznámiť s viac podrobnosťami, výškou mesačnej podpory, situáciou jednotlivých detí a ich pozadím. ■

ČAKANIE NA VÍZA

ROMAN LACHO

(S manželkou Barbarou pôsobia v kmeni Lakotov (Siuxov) v USA. Rozhovor o ich práci medzi Indiánmi sme priniesli v Dialógu 1/2018)

V máji 2018 to bol rok, čo sme prišli na Slovensko, lebo nám skončili náboženské víza v USA. Prvé tri mesiace, počas ktorých sme navštevovali zbory, sme ešte nevedeli o aké víza budeme žiadať. Až v septembri sa začal proces o žiadanie pracovných víz, do ktorého sa pustila škola v Lower Brule, v spolupráci s kmeňovou radou. Tušili sme, že tento proces nebude krátky a ľahký, ale povedali nám, že toto je jedna z najrýchlejších možností ako sa vrátiť do USA.

Škola si najala právnika, ktorého platil kmeň z Lower Brule. Už v novembri sa zdalo, že je všetko na spadnutie a verili sme, že sa pred novým rokom vrátíme naspäť do Lower Brule, čo nám Boh niekoľkokrát rôzne potvrdil. Týždeň pred Vianocami sme sa vybrali na letisko bez víz a leteniek. V Budapešti sme prežili niekoľko dní, počas ktorých sme komunikovali so školou a právníkom. Právnik povedal, že už má všetko dokončené, ale ešte nič nepodal na úrady a my sme vedeli, že tým pádom môžeme ísť do USA na turistické víza na tri mesiace. Štyri dni pred Vianocami sme odleteli z Viedne do Lower Brule. Za tie tri mesiace sme dotiahli so školou a kmeňom detaily ohľadom môjho zamestnania, ktoré by sa veľmi komplikovane riešilo, ak by som tam osobne nebol. Taktiež sme mali možnosť predstaviť náš projekt s detským útočiskom niektorým členom kmeňovej rady a začali sme zisťovať, kde by sme si mohli prenajať nejaký pozemok.

Právnik nás ešte v januári ubezpečil, že do polovice marca bude všetko hotové a teoreticky ani nebudeme musieť vycestovať z USA. Všetko, však bolo inak a on podal našu žiadosť až štyri dni pred našim odletom na Slovensko. Kmeň zaplatil extra peniaze, aby naša žiadosť bola prehodnotená do pätnástich dní (normálne to trvá tri mesiace). Tešili sme sa, že znova môžeme byť na Slovensku, ale tešili sme sa, že tu budeme len zopár týždňov. Všetko sme podľa toho zariadili. Náš dom sme zverili do rúk jednej žene z nášho zboru. Jej vnučka čakala bábo, a tak sa tešili, že budú môcť bývať v dome kde bude mať pokoj, lebo v ich dome žijú s viacerými rodinnými príslušníkmi. Veci sme si nechali doma rozložené a vôbec sme ich nebalili ako keď sme išli predtým na niekoľko mesiacov na Slovensko. Do kufrov sme sa zbalili na tri týždne a vyrazili sme.

Strasti pokračujú

Na letisku v Chicagu si náhodne vybrali našu rodinu a pätnásť minút sa nás vypytovali otázky. Teta úrad-

níčka z nás vyzerala na prášky a vôbec nechápala, že rodina ako naša môže byť misionárska a žiť v indiánskej rezervácii. Celý čas krútila hlavou a všetko jej prekážalo. Keď som si po tomto výsluchu sadol do lietadla, hlavou mi preletela myšlienka, že možno sme v USA poslednýkrát. A tak som sa hneď otočil na Barču a spolu sme sa pomodlili. Uvedomoval som si, že to bol útok od diabla, ktorý sa nám snažil zasaďiť semienko nevery do našej mysle. Po pätnástich pracovných dňoch nám z USA prišiel email, že právnik potrebuje ešte dodať nejaké nové informácie na úrad. Jednou z nich bolo aj to, že ma požiadal, aby som napísal víziu a svoje plány pre školu v Lower Brule a že prečo si myslím, že som vhodný pre túto prácu. Minulý týždeň nám napísal, že už to znova poslal a máme čakať odpoveď do pätnástich pracovných dní.

Sme na Slovensku

Tri mesiace, počas ktorých nám Boh jasne povedal, že všetko má pod kontrolou a nič sa nedeje mimo jeho plánov. To ma veľmi upokojilo a ak je to to, čo chcem, nemám sa na čo sťažovať.

Život s Bohom je dobrodružstvo, a ten náš život teda dobrodružstvom určite je. O necelých desať dní, by sme mali dostať finálnu odpoveď ohľadom víz. Tá odpoveď nie je dôležitá, dôležitý je postoj nášho srdca. My sa nechceme strachovať aj keď je okolo nás búrka a zdá sa akoby Boh stratil kontrolu nad našimi celými životmi. Dnes možno ešte nevieme aké podstatné sú tieto dni na Slovensku – pre nás, naše deti, naše rodiny a kamarátov. Jedného dňa budeme spätne spomínať na tento úžasný čas a priať si, aby trval dlhšie. Boh sa mocne stará aj o naše financie. Kvôli komplikovanému účtovníctvu a zúčtovateľnosti voči vám naši podporovatelia, tak kým sme tu, tak nečerpáme z misijnej karty, kam chodí vaša podpora na život na misii. Rozhodli sme sa, že budeme žiť z našej kreditnej karty a Boh sa každý mesiac oslavuje, tak že ju môžeme 100%

splatíť. Misijné zdroje používame na cestovanie, čiže benzín tu na Slovensku. Týmto spôsobom sa na misijnom účte môžu zbierať financie na letenky, ktoré si budeme kupovať hneď po schválení víz. Veríme, že v najbližších dňoch Vám budeme môcť napísať radostný email o našich vízach na oslavu Božieho mena.

Ďakujeme za vašu podporu a modlitby.

Odpoveď z emigračného úradu (8. júl. 2018)

Minulý týždeň sme vďaka mojim rodičom mohli prežiť dovolenku v Chorvátsku spolu s nimi, ale aj s mojou sestrou a jej manželom. Deti si užívali starých rodičov, starí rodičia vnúčatá a my sme si užívali, že oni si užívajú. Oddýchli sme si a v napätí sme očakávali email o osude našich víz. Dostali sme ho v piatok, posledný deň dovolenky.

Žiadosť o víza nám bola zamietnutá z dvoch technických dôvodov, ktorým sa podľa nás dalo predísť. Keď všetci v piatok večer zaspali, tak som si sadol na balkón a pri zvuku Jadranského mora som plakal a kričal na Hospodina. Čítal som si Žalmy a úplne som sa vedel vcítiť do Dávidových veršov a neskôr v ten večer som jeden taký svoj Žalm aj napísal. Keď sme v sobotu cestovali domov, tak som si to snažil v hlave upratať, ale v hlave mi úradovalo tornádo, hurikán a zemetrasenie v jednom čase. Mal som pocit, že všetko, čo sme plánovali, každé zaslúbenie od Boha, všetky naše sny a vízie sa zrazu rozsyпали ako domček z kariet. Vždy sme vedeli, že sa to môže stať, ale akokoľvek sa pripravíte na podobný okamih, tak to s vami zatrasie. V nedeľu ráno som mal bolesti brucha, lebo som sa mal postaviť pred celý zbor a povedať im, že víza sme nedostali. Cítil som tlak.

Po zhromaždení za mnou prišiel jeden brat a povedal, že nech sa nevzdávame a že aj Lazar bol mŕtvy tri dni. Aj keď sa nám zdá, že je s niečím koniec, Boh má všetko pod kontrolou. Ešte jedna sestra za mnou prišla, aby som sa tešil, že Boh má všetko pod kontrolou. Ako mi to hovorila, tak som v hlave rozmýšľal, že ako sa reálne dá tešiť v takejto situácii. V nedeľu poobede som bol pozrieť ďalšieho brata, ktorý je v nemocnici a cestou k nemu som si zrazu uvedomil, že vždy som sa modlil za to, aby som žil dobrodružný život. Veď ja sa vlastne vyžívam v momentoch, keď som zahnaný do kúta a nič iné nemám na výber iba kričať na Hospodina. A tak mi zaplo, že vlastne v takej situácii som, a že to je úžasné. Samozrejme v tom čase to boli také vlny. Jedna vlna myšlienok o tom ako to je super, že si ma Boh priťahuje bližšie k sebe a následná vlna plna praktických otázok o tom, kde budeme bývať, kam budú deti chodiť do školy, kde sa zamestnám a čo vlastne máme robiť. Išiel som do nemocnice, aby som toho svojho brata v Kristu povzbudil a odišiel som odtiaľ povzbudený ja. S úsmevom na tvári a s vedomím toho, že Boh vie čo robí.

Večer mi ďalšia osoba povedala, že sa za nás modlila a veľmi silno prežila, že sa máme odvolať a víza dostaneme. V myšliach nám zahorela nová nádej. Vedel som, že sa musím nasledujúce dni modliť a poistiť, aby som vedel, ktorým smerom sa máme vybrať. Na pondelok som bol dohodnutý s riaditeľom, že si zavoláme a dohodneme sa čo budeme robiť ďalej. Taktiež mi skrsla myšlienka, že by sme mohli vytvoriť mediálny tlak v amerických médiách, lebo emigračný zákon je veľmi horúca téma v USA v týchto dňoch. Ale po rozhovore s niektorými priateľmi a expertmi som sa rozhodol nejst touto cestou. S riaditeľom sme si zatelefonovali a dohodli sme sa, že sa skúsime odvolať. On sa ma pýtal, či by sa nedalo ísť znova cez misionárske víza s využitím pomoci cirkvi. Vysvetlil som mu, že teraz začínať nový proces, by znamenalo ďalšie dlhé obdobie a pravdepodobne aj nové financie. Povedal som mu, že sme investovali veľa peňazí a času do tohto procesu a že sa tak ľahko nevzdáme. Jemu sa ta idea o odvolaní páčila. Teraz je v USA sviatok a náš kmeň má niekoľko dní voľno, takže až vo štvrtok sa niečo začne riešiť s predstaviteľmi kmeňa. Celý pondelok som riešil s rôznymi ľuďmi ako a čo treba urobiť až som mal pocit, že sme z kopca spustili snehovou guľu, ktorá sa bude nabaľovať a v mysli som bol veľmi optimistický. Ale ako sa pondelok blížil ku koncu, tak prišli prvé pochybnosti a vyrástli nové problémy s odvolaním.

S modlitbami a vierou

A tak som si sadol a modlil sa. Počas týchto dní som si neustále spieval a počúval jednu chválu, v ktorej sa spieva o tom, že napriek všetkému, čo sa v živote deje, chcem mať oči upreté na Boha.

A vtedy, v pondelok večer, som si uvedomil, že sa nemám sústrediť na to, ako to nejde a čo všetko stojí v ceste, ale že sa mám pozerieť na Boha. To sa ľahko hovorí, ale tým, že žijeme v tele a vieme, že v živote je veľa praktických krokov, ktoré musíme urobiť, to nie je úplne ľahké žiť. V utorok ráno som sa zobudil s radosťou z toho, že Boh si ma priťahuje bližšie. Vždy keď som si spomenul na to, ako budeme riešiť detaily, som sa začal modliť. Cestou na obed s dobrým priateľom som si uvedomil, ako sa teším zo situácie v ktorej sme. Vždy som si myslel, že na Slovensku sa dá žiť iba taký nudný život, lebo tu mám rodinu, priateľov, poznám jazyk a viem ako veci fungujú a všetko je ľahko predvídateľné a dá sa spoliehať na veci, ktoré poznám. V ten utorok ráno som si však uvedomil, že som na Slovensku a žijem ten dobrodružný život plný ľudskej neistoty v blízkosti Boha. Začal som sa tešiť z toho, čo má pre nás Boh pripravené. Asi to vyznieva tak, že mi trošku preskočilo. Veď ako sa niekto môže cítiť bezpečne a isto, keď sa všetky „istoty“ rozpadli. Áno všetky naše ľudske istoty sa rozpadli, a to dáva priestor Bohu aby konal. Ja viem, že môj život a život mojej rodiny je v Božích rukách a nikde inde ho nechcem mať. Je veľa vecí, ktoré neviem ako budú o týždeň vyzeráť, ale viem, že ak ostanem v Božej blízkosti, tak to budú iba tie najlepšie veci pre mňa. V nasledujúcich troch týždňoch by sme sa mali odvolať a určite vás budeme častejšie informovať o tom, čo sa deje.

Misionármi zostávame

Chceme vám takisto dať vedieť, že naša vízia a plány, ktoré máme pre Lower Brule ostávajú v našich

srdciach a veríme, že keď Boh dá, tak pôjdeme do Lower Brule v správny čas. Naše povolanie misionárov ostáva. V nasledujúcich týždňoch, predtým ako budeme vedieť aká je odpoveď na odvolanie, budem intenzívne pracovať na misijnom projekte MAS, ktorý sme s Mrvovcami a ďalšími ľuďmi z nášho Hawran ministry tímu začali vytvárať už minulý rok a na ktorom sme počas celého obdobia, čo sme tu pracovali, aj keď nie nejakou intenzívne.

Čo je MAS?

MAS (misia a služba) je misijné hnutie, ktoré vzniklo, lebo sme videli, že ľudia túžia vedieť o misii viac a túžia sa stať misionármi, ale nevedia ako. Pracujeme na internetovej stránke, ktorá bude spájať slovenských misionárov a ľudí, ktorí sa o misiu zaujímajú. Slovensko zatiaľ ešte nevyšlalo veľa misionárov do celého sveta, ale často ani o tých, ktorí sú vyslaní nevieme. V rôznych kresťanských denomináciách sa nájdu tí, ktorým Boh dal do srdca aj túto oblasť služby na Božom kráľovstve. Spolu s Barčou sme mali možnosť navštíviť a poslúžiť rôznym spoločenstvám z rôznych denominácií a radi spolupracujeme s bratmi a sestrami z týchto zborov. Veríme, že nám Boh otvára dvere aj v tejto oblasti na Slovensku, a preto to chceme využiť na to, aby na Slovensku vyrástla nová generácia misionárov. Už v minulom roku sa začali pravidelné modlitby, každý utorok večer, u Mrvovcov v ateliéri v Bratislave. Tak isto som sa už stretol s mnohými ľuďmi po celom Slovensku a z rôznych denominácií, aby som sa od nich niečo naučil alebo sa inšpiroval. Nechceme vytvoriť konkurenciu pre už existujúce misijné projekty, ale chceme byť ich spojkou. Chceme sa spolu za ne modliť a tiež vytvárať priestor pre tých, ktorí cítia, že ich Boh volá, aby boli aktívnou súčasťou misie. Túžime vidieť ako mnoho ďalších a ďalších kresťanov vstupuje do toho, do čoho a kam ich povoláva Boh.

Tak isto sa vďaka Bohu rozbehla práca na mojej knihe. Je to vďaka jednej osobe, ktorá mi ponúkla pomoc. Modlil som sa o pomoc v tejto oblasti už dlhšie. Ak sa bude dať, chcel by som pokračovať v občasných brigádach, tak na polovičný úväzok.

Počas našich rokov na misii sa snažíme byť k vám vždy 100% úprimní a otvorení, či to je ľahké alebo nie. Ak niekto z Vás má problém, alebo pocit, že by nás mal prestať podporovať, tak nám prosím napíšte, aby sme o tom vedeli. Tým z vás, ktorí aj napriek aktuálnej situácii budete pokračovať vo finančnej podpore, lebo vidíte pomazanie a povolanie na našich životoch, sme veľmi vďační. V prichádzajúcich týždňoch bude už asi nevyhnutné, aby sme začali čerpať z misijných zdrojov a preto vám to chceme dať takto vopred vedieť.

Teším sa na to, čo má Boh pre nás pripravené a ďakujeme, že ste toho súčasťou. ■

... A ZABUDNÚŤ

TOMÁŠ KOMRSKA (Autor je vodič trolejbusu)

Cestou do roboty som zistil, že som si zabudol doma okuliare. Čo teraz? Pred nástupom na svoju linku sa pýtam výpravcu: „Nemáme tu nejaké okuliare?“

„Medzi zabudnutými vecami z trolejbusov z tohto týždňa tu mám dvoje.“ Jedny mi celkom sadli.

Inokedy som niekde zabudol kľúče. Peňaženku. Doklady. PIN. Heslo. Že má dnes manželka narodeniny...

Babička poslala deduška do obchodu aby priniesol chlieb, mlieko a maslo. Deduško si zoznam cestou opakuje, ale v obchode si pamätal už len to, že to majú byť tri veci, tak kúpil cibuľu, zemiaky a slaninu. Po príchode domov ho však čakala hubová polievka: „Teba niekam poslať – veď som ti jasne povedala, že máš kúpiť mydlo, šampón a toaletný papier.“

My ľudia si vymýšľame pomôcky, aby sme si pripomenuli, aby sme nezabúdali.

Zárezy na palici, uzol na vreckovke, zoznam na lístok, sobášne obrúčky, plánovacie kalendáre, pripomienky v mobile...

Zabúdame.

Ale na zranenie duše a krivdu nezabúdame.

Ešte, keď som zranenie spôsobil, tak sa mi podarí celkom ľahko zabudnúť. Možno však zabudnúť na ublíženie, ktoré sa ma bytostne dotkne?

Iné je, ak vinník s pokorou v pokání príde poprosiť o odpustenie. Tak možno. Ale ak nie?

Zvečnený výrok Antona Srholca pri Devíne hlása: „Odpúšťame, ale nezabúdame.“ – Iste.

Na krivdu, spáchanú na inom, na slabšom, na vdove, či sirote. Na takúto krivdu, ktorú môžeme v rámci svojich možností riešiť, nesmieme zabudnúť a musíme sa z nej aj poučiť.

Mal som veľmi obľúbené pero.

Pretože som lavák, tak nie každé pero mi sedí tak, aby sa mi dobre písalo a aby sa to potom dalo aj čítať. Na svojom kresle v spálni mám pestrofarebnú deku ktorú treba občas vyprať, a tak som v kresle sedával chvíľu bez deky. Pretože som sa niekam

ponáhlal, položil som pero do kresla a zabudol, že som ho tam dal. Deku bola už vypratá a čistá, nuž som si ňou kreslo znovu zakryl. Na druhý deň som márne hľadal obľúbené pero a po týždni občasného hľadania som si kúpil iné, podobné. Na pero som zabudol.

Aké bolo moje prekvapenie, keď som po čase dával deku zasa prať a v záhybe kresla som našiel schúlené obľúbené pero.

Láska prekrýva mnoho hriechov.

A tak si myslím, že ak previnenie zakryjem pestrofarebnou dekou lásky, môžem „zabudnúť“ – aj keď rana zostáva, netreba ju škrabať ani neustále hladkať. Ale ako? – Neviem.

Lebo príbeh každého je iný a primerané riešenie je vždy iné.

Ale, ak chcem, nájdem spôsob a aj primerane veľkú a hrubú pestrofarebnú deku.

Učiteľ, ktorý vo svojej dobe robil veci inak ako sa očakávalo, ale tak, ako ho to Otec učil, povedal:

„Ale vám, ktorí počúvate, hovorím: Milujte svojich nepriateľov, čiňte dobre tým, čo vás nenávidia. Žehnajete tým, čo vás preklínajú a modlite sa za tých, čo vás potupujú. Kto ťa udrie po líci, tomu nastav aj druhé a kto ti berie plášť, tomu neodopieraj ani spodné rúcho.“

A čo potom?

Dobrý recept ako zabudnúť dáva Jan Werich:

„Nemám čas si pamatovať, musím premýšľať.“

Nuž, ale o čom premýšľam? Kam smerujú moje myšlienky? Čím sa zaoberajú?

Chlapík, čo žil pred vyše 1 800 rokmi pred Werichom, napovedá:

*Napokon **premyšľajte** o všetkom, čo je pravdivé, čo čestné, čo spravodlivé, čo čisté, čo lúbezne, čo príjemné, o všetkom, čo je cnostné a čo chválibné!*

A to mal dôvodov na premýšľanie o krivde na ňom spáchanej ajaja!

Z ROKOVANIA RCB

JÚN 2018

Porada Rady Cirkvi bratskej bola 4. a 5. júna 2018 vo Vsetíne. Súčasťou porady bolo aj spoločné rokovanie s českou Radou.

Rada odsúhlasila a schválila:

Podpis predstaviteľov Cirkvi bratskej pod Spoločný celoeurópsky list mimovládnych organizácií - *Nenanucujte nám homosexuálne manželstvá.*

Rozdelenie prostriedkov z EPH a doplnení príspevkov z Fondu pomoci.

Žiadosť staršovstva zboru v Hermanovciach, aby poverilo Pierra van Vuurena vysluhovaním sviatostí v rómskych komunitách v pôsobnosti zboru. Tento súhlas je na dobu dvoch rokov do 30. 6. 2020 s možnosťou predĺženia, alebo ďalšej úpravy.

Žiadosť zboru v Nitre o prijatie vikára Bohuša Vasiľa do pracovnoprávneho vzťahu na polovičný úväzok na dobu určitú na jeden rok.

Termín hlasovania o výnimke z maximálnej doby pôsobenia kazateľa Slavomíra Polohu v zbere v Banskej Bystrici na 14. 10. 2018.

Služobnú cestu tajomníka do Londýna v termíne 9.-15.6.2018 a úhradu cestovných nákladov

Rada rozhodla:

V zmysle konferenčného uznesenia o poukázaní daru pre humanitárnu podporu kresťanom vo Venezuele. Zároveň Rada osloví zbory s výzvou na dobrovoľné príspevky na rovnaký účel, ktoré budú poukázané do konca októbra 2018.

Rada zobrala na vedomie:

Informáciu riaditeľa kancelárie ohľadne GDPR.

Správu kazateľa Juraja Kohúta zo služobnej cesty v Izraeli.

Uzavretie pracovného pomeru s Vladimírom Šimom na dobu určitú do 30. 6. 2019, ktorý bude pôsobiť v zbere Bratislava Cukrová ako pastoračný asistent.

Informáciu o voľbách a zložení staršovstva zboru v Hermanovciach, v ktorom už pôsobia aj bra-

tia z rómskych komunít a misionár Pierre van Vuuren.

Ďalej Rada:

Určila za overovateľov zápisnice z Konferencie 2018 Petra Prištiaka a Slavomíra Polohu.

Poverila vykonaním vizitácie v misijnej komunite Mozaika Košice predsedu, tajomníka a seniora a pozve aj niekoho zo staršovstva zboru v Košiciach na Kováčskej ulici. O zriadení zboru rozhodne Rada po vizitácii.

Uvažovala, ako reagovať na rastúci počet výnimiek pri voľbách a ustanovovaní staršovstiev. Jednou z možností je návrh na zmenu Poriadku CB.

Zaoberala sa pokračovaním diskusie o postavení a službe žien v cirkvi. Predbežná predstava je taká, že na jeseň by bola pastorálna konferencia pre kazateľov a staršovstvá s referátmi; na to by nadväzovala diskusia v zboroch a na jar 2019 sa pripraví otvorená celocirkevná konferencia.

Vyjadruje vďačnosť misionárovi Don Ho Soonovi za finančnú podporu, ktorú sprostredkoval pre o. z. Miesto v dome v Leviciach.

Diskutovala na tému „Môže byť znovuzrodený kresťan demonizovaný?“.

Zo spoločného rokovania s českou Radou CB:

Spoločné stretnutia českej a slovenskej Rady CB budú každoročne v júni v prihraničnej časti ČR (príležitostne aj v SR).

Dohodol sa návrh nosnej témy pre Spoločnú konferenciu 2018: *Úloha starších pri obnove zborov* (plus semináre).

Na spoločnom stretnutí sa rokovalo aj o postavení a službe žien v cirkvi. Česká Rada CB na diskusiu o postavení a úlohe žien v cirkvi nepristúpila, zostáva na pozícii písaných dokumentov.

(Spracované z podkladov RCB)

MEDIOKRACIA A SLUŠNÁ VÝCHOVA

MIROSLAV KOCÚR
(Teológ, publicista,
vysokoškolský pedagóg.)

Nie je to však len kultúrne dedičstvo. Je to ja duchovné dedičstvo človeka, ktorý má okrem intelektuálnej výbavy aj niečo, čo je tajomnejšie a nie je celkom merateľné. Duša človeka, ktorá je podľa niektorých myšlienkových a duchovných smerov nesmertelná sa spája práve s týmto svetom imanentného a transcendentného tajomstva. Pokus sa dať odpoveď a definitívne vysvetliť človeka a svet, je preto vopred odsúdený na pokorné prijatie vlastnej konečnosti.

Človek musí ostať pokorný, ak má ostať otvorený novému poznaniu. Pokora nie je falošná póza. Je to čosi viac. Pokorné vedomie vlastných hraníc poznania aj schopnosti žiť podľa pravidiel a očakávaní. Ľudí okolo nás, pravidiel, na ktorých sme sa dohodli ale aj tých, ktoré ešte len potrebujeme napísať, lebo desatoro jednoducho ešte nepredpokladalo to všetko, čoho sa ľudstvo raz bude dotýkať cez technológie, cez stále komplexnejšie poznanie, vedeckotechnické možnosti či stále neočakávanejšie morálne výzvy, pred ktorými budeme stáť. Pokora je preto spojená aj s bážňou a rešpektom pred nepoznaným. Nepoznaným človekom aj nepoznaným Pánom stvorenstva. Sveta viditeľného aj neviditeľného. Ak nám sociálne siete, elektronické či tlačene médiá a knihy pomáhajú lepšie a ľahšie čerpať informácie, začíname ako spoločnosť narážať na vlastné hranice.

Nepočítali sme, do akej miery sa môžu predmetom šírenia stať aj otvorené klamstvá a zlomyseľnosť ľudí, ktorí dokážu spojiť najdokonalejšie technológie s najpodlejším mravným postojom života v ľži a nenávisti. Aby tak šírili namiesto porozumenia

a spolupráce nenávisť a zlobu. Médiá sú potom označované za dobré a zlé, spoľahlivé a nespoľahlivé. Pravda a tí, ktorí ju hľadajú sú spochybňovaní, kompromitovaní, posúvaní na okraj a do stredu sa dostávajú tí, o ktorých sme ešte včera spoľahlivo vedeli, že to nie sú dobrí ľudia ani profesionáli.

Doba, v ktorej žijeme sa začína plošne posúvať do doby kedy síce máme možnosť mať takmer všetko ale neviem odlíšiť pravdu od ľži. Vládnu nám médiá, ktoré prestávajú mať autoritu a vyberáme si len to, čo podporuje naše presvedčenie a náš názor. A tak sa globálny svet stáva nezrozumiteľným. No nie je to zlá mediokracia – vláda akýchsi temných mediálnych zoskupení a síl, čo nám komplikuje život. Je to naše vnútro, ktoré prestáva byť kultivované bdelosťou a odhodlaním hľadať pravdu, ktorá je niečo iné ako množstvo informácií. Vnútorný hlas je nespochybniteľne na strane tvorivého hľadania ciest porozumenia a zodpovednosti. Lebo ak nič iné nám nedáva istotu, tak už len jednoduché aplikovanie zlatého pravidla, aby sme iným robili to, čo chceme aby iní robili nám, funguje. Porozumenie a spolupráca fungujú. Nenávisť a lož nefungovali nikdy. Aj keď niekedy na nás robia dojem tou lákavou ponukou pohodlnej skratky a konečného riešenia. Neuverme hocičomu. Čítajme, aby sme nebolí sami. Spájajme sa pre dobrú vec v spolupráci s tými, o ktorých sme sa mohli vždy oprieť. August 1968 je jasným mementom toho, že pozývaci list čo i len v našej myslí nás môže ponoriť na nepríjemne dlho do čudného sveta. Nezapudnime na slušnú výchovu a Slovo. ■

Čítame preto, aby sme vedeli, že nie sme sami. Radosť, o ktorú sa podelíme sa znásobuje, bolesť, s ktorou sa zdôveríme najbližším či tým, ktorým dôverujeme sa vraj trochu zmenší. Či už je autorom týchto výrokov C. S. Lewis alebo ústna ľudová slovesnosť, sú pravdivé. Hrdinovia kníh, ktorí zvládli situácie podobné tým našim sú našimi spojencami. Príbehy staršie ako ľudstvo sa dostali práve pre túto reflexiu ľudského vnímania sveta, aj toho čo ho presahuje, do jeho posvätných spisov.

KRÍŽOVKA

„Nevieš, kto je tvoj priateľ, kým sa pod tebou...“ *Eskymácke príslovie*

Autor: Peter Kailing	Osobitne oddelené	Ostaň stáť	Rozmieľaj	Chem. zn. argónu	TAJNIČKA	POMÔCKY Spa, An, Aser, Sp, Utaj	Pritisne k sebe, pritúli	Vohľady	skr. a podobne
Turek (zastar.)					•	Belgické kúpele Pracuj na poli			
Jednotvár- nosť, zauží- vanosť					•				
Hlasuj				Výhonok, konárik O tomto	•				Stanovište, postavenie
Citoslovce radosti			Preorávaj Skratka späť		•	Chyt!			
	Známy sladký nápoj	Existujete Zaviazol			•	Štefan (dom.) Biblické meno			
Polguľovitá klenba					•		Kus (skr.) Zn. kilo ampéra		
Skr. oblastného výboru			Tropický komár Vavrinec (dom.)		•				
54, rím.				Moja (lat.)	•			Presyp, závej piesku	Štát v USA
Tri rovnaké písmená				Severan Na, po nemecky	•		Ty (nem.) Tón "A" zvýšený		
	Zbúraj, povaľ Chem. zn. hélia				•	Zámedzie Toto			
Hornatá krajina					•				
Elemír (dom.)				Múza ľúbostného básnictva	•				

Tajnička krížovky z RELAXU Dialóg č. 5/2018

Ten, kto dlho uvažuje, kým spraví krok, prestojí celý život NA JEDNEJ NOHE.

Vyriešenú tajničku krížovky z tohto čísla posielajte e-mailom alebo poštou na nižšie uvedené adresy:

svatava@swanmail.sk, DIALÓG, Sadová 28, 900 51 ZOHOR do 31. 8. 2018. Nezabudnite nechať na seba kontakt (meno, telefón, adresa).

Správneho riešiteľa všetkých úloh odmeníme reprezentačnou obrazovou publikáciou z vydavateľstva Media Svatava.

Správne odpovede z tohto čísla uverejníme v Dialógu 8-9/2018.

